

“Politik učini vše, aby si udržel svůj ‘džob’ - dokonce se stane patriotem.”

- William Randolph Hearst

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 4. SRPNA 1993 - ČÍSLO 56 - AUGUST 4, 1993

65c

ZPRÁVY

Očekává se vlna ruského antisemitismu

Viktor Korchagin, předseda Ruské strany hrozil “vlnou antisemitismu” v Rusku letos na podzim. Korchagin vydává noviny své strany, a má být v září souzen pro porušení článku ruského kriminálního zákoníku, který jedná o etnické a rasové rovnosti. Plánuje manifestace s heslem “Pryč se Sionisty”, a říká, že všichni Sionisté, na všech úrovních, mají z Ruska odejít.

Opatření proti krádeži

Ruský ministr obrany Pavel Gračev nařídil Velitelství pacifického loďstva položit miny kolem pozemních instalací, arsenálů a skladišť, aby zabránil krádeži zbraní.

John Seatele (uprostřed) se synem a bratrem vynášejí věci ze sousedovy pudy v Graftonu, Ill. Soused vystěhoval nábytek na půdu, aby jej zachránil před zátopou.

Odpovědnost poslanců

Ataman

Z prvního poválečného parlamentu jsem osobně znal hodně poslanců, kteří odhlasovali odtržení Podkarpatské Rusi od Československa, respektive svým hlasem potvrdili již předtím faktické zabránění tohoto území. — Ve vězení, kde jsme se pak brzy všichni — pán nepán — sešli, jsme je někdy počastovávali titulem “velezrádce” za to, že podlehli nátlaku a že nefekli NE. Z našich úst (rovněž “velezrádných”) zněla uvedená nadávka spíš škádlivě, neboť po únoru 1948 jsme již věděli, a na vlastní kůži zkusili, jakými metodami se prosazuje “velká politika”. A též proč, respektive od kdy. Prostě od Jalty 45.

Úvodními větami jsem chtěl naznačit, že nic z toho, co se v parlamentních debatách a hlasováním upeče, se nezapomíná. S tím by měli vážně počítat i současní poslanci. Ale oni s tím vážně nepočítají. Někdy mám dokonce dojem, že někteří z nich si z parlamentní práce “dělají jundu” — mezi sebou i jinak. Na základě — patrně audiovizuálních poznatků — se mezi lidem mluví o “nezralosti a neodbornosti” těchto sněmoven, federálních obzvláště. Ať je tomu jakkoliv, mohu

Pokračování na str. 4

Cyklus veřejné podpory musí být přerát

Ben Wattenberg

Inside Washington, 24. července 1993

Kdysi se tomu říkalo “bastardy” — nemanželský původ. Pak “illegitimacy” — nezákonný původ. Pak “out-of-wedlock birth” mimo-manželský původ. A teď, často “non-marital birth” nemanželský původ.

Ať se tomu říká jakkoli, je to u kořene našich sociálních problémů. A podle nové studie cenzu to hrozně vzrůstá.

Zatím zcela nová úkolová skupina presidenta Clintona, která má za úkol reformu veřejné podpory, se poprvé objevila na veřejnosti. Ale běda, šla za pouhou sanitizací, o vlně nemanželských porodů se ani nezmínila, i když to způsobuje nynější explozi veřejných podpor.

Ažkoliv skupina s reformním úkolem teď tvrdě přemýšlí o veřejných podporách, tato “veřejná” nesmělost nevěstí nic dobrého. Pokud politická Amerika bude mít nepohodlný pocit když se zmiňuje o

Pokračování na str. 4

Nediskriminujme americké občany v naší vlasti!

Kdo získá naše občanství?

- Česká národní rada projednává v těchto dnech zákon o
- státním občanství. Ministr Ruml upřesnil existující zákon
- 88/90 Sb. Hlavním úkolem tohoto zákona je nově komplexně
- upravit institut státního občanství. Upřesnění se především
- vztahovalo ve vztahu k občanům žijícím mimo naše území.

Ministr Ruml uvedl, že všichni občané žijící mimo naše území s tím, že opustili republiku od 1. října 1949 do 31. prosince 1989 si mohou požádat o státní občanství České republiky a nepozbudou tím občanství v USA a dalších zemích, kde žijí.

- **DO 31. PROSINCE 1993 MOŽNOST ZAŽÁDAT O OBČANSTVÍ**

Všichni tito občané mají možnost se přihlásit do 31. prosince 1993 na ministerstvo vnitra nebo u příslušného úřadu. Přihlášku mohou poslat z ciziny pouze písemně. Podmínkou je, že se narodili v naší republice. Na jejich děti, které se narodily v zahraničí, se toto vztahuje také. Pokud jsou již emigrující rodiče mrtví, pak se toto na jejich děti nevztahuje.

- **OBČANSTVÍ BY MĚLI ZÍSKAT OBČANÉ, KTERÍ ODEŠLI 25. ÚNORA 1948!**

Poslanec Josef Valenta požadoval rozšíření možnosti získání občanství pro osoby, které v době od 25. února 1948 do 17. listopadu 1989 pozbyly čs. státní občanství na základě pravomocného odsouzení pro nezákonné opuštění republiky.

- **DOKÁŽME, ŽE BEREME VYROVNÁNÍ S MINULOSTÍ VÁŽNĚ!**

Schválením tohoto pozměňovacího návrhu můžeme dle slov poslance Valenty, našim krajanům a celému světu dokázat, že naše republika bere vyrovnání s dědictvím minulosti vážně. Americké noviny by přestaly psát o diskriminaci amerických občanů v naší vlasti a senátoři by nepsali žádosti prezidentu USA, aby neuděloval žádnou pomoc České republice. Nelze zapomenout na naše bývalé spoluobčany, kteří opustili vlast před zvůli totalitního režimu a v mnoha případech si tímto činem zachraňovali holý život. Jestliže odepřeme těmto lidem opět a oprávněně získání občanství, nebudeme se mnoho lišit od těch, kteří je donutili opustit jejich rodnou zemi.

(Yv), Špičl z 26. června 1993

■ WASHINGTON - PAŘÍŽ

Shoda až překvapující alespoň v jednom — na obou stranách Atlantiku berou vážně skutečnost, že doba "studené války" je opravdu za námi, někdy je užitečné mít hluboko do kapsy — tento až diplomaticky neuctivý komentář jste mohli zaslechnout v minulých týdnech nad Seinou a to poté co Boris Jelcin oznámil, že jeho dnešní Rusko nebude určitě první zemí, která v blízké budoucnosti obnoví své nukleární pokusy v oblasti atomového zbrojení. Ale úvahy francouzské diplomacie dostaly zcela nový rozměr a jiný tón a to velice rychle — od té doby, kdy americký prezident Bill Clinton rovněž svým rozhodným prohlášením potvrdil, že Spojené státy také zastavují své vojenské nukleární pokusy, přinejmenším do září, v tom případě, že žádná z nukleárních velmocí nezačne s pokusy vlastními. Londýn prakticky ihned dodal svůj souhlas s americkým rozhodnutím, což právě dnešní Paříž postavilo před vážné rozhodnutí — francouzská diplomacie je totiž po vítězství pravových stran, vyjádřených právě vládou gaullisty Eduarda Balladura vlastně dvouhlavá — protože se dělí o moc s levicovým prezidentem Mitterrandem. Ale přesto, jak řekl ve francouzské televizi sám předseda vlády Eduard Balladur, vnitřní francouzské dohodě s prezidentem stačila tentokrát jen hodina a Francie se tedy v oficiálním komuniké prohlásila v naprosté shodě s rozhodnutím amerického prezidenta — navíc Francie už předem souhlasí s americkou iniciativou, která se bude snažit nalézt cestu k dohodě s nukleárními velmocemi dneška, vedoucí k budoucímu úplnému zastavení nukleárních pokusů. Austrálie a Nový Zéland už nahlas přivítaly francouzské rozhodnutí — protože tím končí pokusy v Pacifiku, ale těžkosti čekají dnešní Balladurovu vládu v příštích dnech především na domácí půdě — i když mnozí vojenští experti Francie ujišťují, že francouzské nukleární vyzbrojení je tak na vysoké úrovni, že se bez dalších pokusů obejde přinejmenším deset let, velká část poslanců vládní gaullistické strany, stejně jako mnozí generálové, zase tvrdí, že toto zcela politické rozhodnutí přímo ohrožuje francouzskou vojenskou doktrínu a především připravuje domácí zbrojní průmysl o mnoho peněz. A krize tady je - jak vidíte, i nad Seinou je mír velice drahý a politicky řečeno — ani další vládní dny nebudou nijak jednoduché — nedávno poražená

socialistická strana, která se sešla na svém prvním velkém shromáždění v Lyonu, pod novým vedením bývalého ministerského předsedy Michela Rocardu, určitě využije každé politické nesrovnalosti uvnitř dnešní vládní většiny ve svůj prospěch. Její dubnová volební porážka byla totiž tak silná, že v podstatě jí nezbyvá opravdu nic jiného a o tom jak zase Balladurova vláda udrží jednotu svého parlamentu se tedy dozvíme letos na podzim po parlamentních prázdninách.

Adolf Bašta — RFE

■ WASHINGTON

Před víc než deseti lety Pat Saylor, sekretářka na poštovním úřadě Domu zástupců zavolala FBI s překvapivým tvrzením: Nejmeně čtyři členové kongresu si vyměnili hotové peníze za známky. Jmenovala je a popsala, jak to dělali. Nevěděla všechno, ale FBI její údaje bralo vážně a nařídilo agentům, aby věc vyšetřili. Avšak dva její nadřízení se s jejími údaji nesrovnávali a z tohoto a jiných důvodů právníci Departmentu spravedlnosti od vyšetřování upustili.

Ale co právníci nevěděli bylo to, že nadřízení Saylorové, poštovní Robert Rota a inspektorka účtů Mary Bowman nemluvili pravdu. Kdyby se bylo tehdy ve vyšetřování pokračovalo, ke skandálu výměny hotových za známky, který ovládá dnešní zprávy a zahrnuje i Rep. Dana Rostenkowského, by nebylo muselo dojít.

Rota a Bowman řekli, že žádní kongresmani neporušovali zákon. Rota se nedávno přiznal ke své vině zpronevěry a spiknutí a nastínil možný případ proti Rostenkowskému. Skandál "cash for stamps" trval 14 let. Během té doby byla Saylorová propuštěna. Velká federální porota ji teď vyslýchala, a ptala se jí také na Rostenkowského; svědčila, že nemá žádné specifické informace, ale řekla, že všeobecně se od poštovních zaměstnanců očekávalo, že dělali, "cokoliv (kanceláře Rostenkowského) chtěli."

Chemické válečné zbraně v Bosně?

V nedávných týdnech vyhrožovali bosenská muslimové, že použijí chemických zbraní. Nepřikládalo se tomu mnoho věrohodnosti, protože byly pochyby o tom, že kromě chloru pro komerční použití nějaké zbraně mají. Ted' jsou však náznaky, že nějaké zbraně importovali ze Středního Východu. Podle zdrojů v Jerusalemě není vyloučeno, že některé země, včetně Syrie, dodávají skutečně chemické zbraně svým spoluvěřícím v Bosně. Chorvati tvrdí, že mají informace o importovaných 23 bombách nervového plynu, a že prostředníkem dovozu byl George Habash, generální tajemník Lidové fronty pro osvobození Palestiny (PFLP). PFLP je prý ukradla před několika lety z libanonské skládky odhozené munice. Zpráva říká, že bratr syrského prezidenta Assada — Rifaat — zařídil převoz v nákladních autech označených červeným srpkem. Jsou teď prý na letecké základně Dubrave blízko Tuzly. Bosenský prezident Izetbegović řekl turecké tiskové agentuře Anatolia, že již nevyklučuje použití chemických zbraní jako posledního východiska v boji proti Srbům."

Sarah Hernandez zachránila svou panenku, která kdysi patřila její babičce, když její rodina musela opustit domov v St. Charles, Mo.

Israelští vojáci dávali znamení jásotu, když jejich povozy ujížděly k domovu v neděli po příměří, kterým skončilo sedm dní bombardování posic partyzánů v jižním Libanonu.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců . . . \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny členy, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslání články. Zaslání rukopisů se nevracejí. Za směnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS In US Dollars	
3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

František Růžička

“Vyúčtování tepla rozžhvalo některé českobudějovické občany. Po obdržení vyúčtování se mnozí nestačili ani divit. Nešlo však jen o vysoké částky nedoplatků, ale také o značné rozdíly mezi jednotlivými lokalitami a dokonce i mezi jednotlivými byty” (pochopitelně srovnatelnými).

Článek nadepsaný “Dopisová bitva nájemníků” otiskl regionální tisk a diskuse se vedle redaktora F. Kotrby zúčastnili ředitel PBHM Ladislav Volf, vedoucí provozovny Vladimír Matějka a vedoucí účtárny Hana Tůmová. Zajisté, dalo by se diskutovat o mnohém, zejména o nedokonalé legislativě i množství technických otázek. Mne však v tomto okamžiku zajímá především skutečnost, jak redaktor regionálního tisku “spolkl návnadu i s navíjákem”.

Je pravda, že položil konkrétní otázky. Odpovědi však odborník či člověk znalý situace může označit pouze zastírací manévr Podniku bytového hospodářství města. Tak například otázka obrovských rozdílů mezi byty je p. Tůmovou vysvětlena vznikem t.zv. nutných nákladů. Základním představitelem je spotřeba elektrické energie. Některé výměňkové stanice mají velmi výkonná čerpadla (příkon 22kW) a délka rozvodů tu přesahuje jeden kilometr, takže nutné náklady jsou vyšší.

To je sice pravda, ale ekonom musí namítnout, že v tomto případě jde o velké množství odběratelských položek (stačí kupecké počty).

Přímo bájná londýnská mlha se povedla p. Matějkovi, který argumentoval tím, že podobné diskuse budou od září bezpředmětné, neboť dle vyhlášky 186/91 o hospodaření s teplem by mělo být instalováno zařízení na měření spotřeby tepla na vstupech do každého odběrného zařízení. Dodejme, že odběrným zařízením se rozumí každý objekt se vstupem tepla a ihned položme další otázku (což pan redaktor nečinil) — “Jak jsou tyto práce zajištěny?”

Vezmeme-li v úvahu, že článek vyšel 25. května, můžeme s klidem pana Švejka konstatovat, že do této doby to nestihne ani zázrak, natož Podnik BH z Českých Budějovic.

V celém rozhovoru přímo ekceloval pan ředitel zmíněné instituce, neboť čtenářům sdělil, že byly odbourány dotace, došlo ke zvýšení cen tepelné energie a podnik provádí kontrolu věcné správnosti vyúčtování.

Milí čtenáři, připadám si jako v době největší prosperity rozvinutého socialismu? Pokud nevěříte, sledujte chod tohoto podniku (úsek topného hospodářství) podrobněji. Jděte se podívat na ubohost technického stavu některých výměňkových stanic. Z rour teče voda (dnes již tak drahá) jako z cedníku přímo do kanálů, permanentně se svítí, protiproudové ohřivače zanesené kalem, devastované měřicí zařízení. Kritika je zbytečná. Monopol je monopol, nic nesvedete. A další monopol (Stavební bytové družstvo) také nic nesvede (Ale ani nechce, vždyť ruka ruku myje) a tisk (taky monopol) — to s prominutím žere i s navíjákem. Stejně jako v době rozvinutého socialismu. A nemyslete si, že nejsou důkazy!

Není bez zajímavosti, že dané tématiky se již 12.5. dotkla i paní redaktorka B.P. ze stejné redakce. Udivila zjištěním, že teprve teď na mnohé z nás konkrétně dopadá tíha nesmyslného hospodaření desítek posledních let, kdy se katastrofální stav tepelných rozvodů a tudíž bezprecedentní plýtvání teplem “řešilo” státní dotací.

Konstatuje, že město nemá peníze pro bytový podnik a ten zase na rekonstrukci výměníků. Přidává, že ten, kdo peníze musí mít, je občan. Pozdní zjištění, paní redaktorko. Zdá se, že jste se snad právě probudila, odkopala a bylo ráno. A nad ránem je lehké naříkat: “Peníze, peníze, nejsou nikde peníze”. Co takhle vyzkoušet odpovědnost vůči odběratelům?

Do očí vám řeknu, že to postrádáme dnes, právě tak jako dříve. A když jsme vám napsali do redakce, tak jste se chovali jako opravdoví nomenklaturní pracovníci. Naoko jste otiskli vznesenou kritiku, ale když šlo do tuhého, dali jste za pravdu soudruhům z BP i SBD. Takže chudák nájemník — tehdy i nyní. A hlavně chudák čtenář. Tehdy — i nyní!!

SKUPINA PORUŠILA EMBARGO

Kubánský prezident Fidel Castro přivítal v neděli v Havaně skupinu “Amerických pastorů pro mír”. Americko-kanadsko-mexická skupina ignorovala blokádu Kuby a posílá 150 tun pomoci.

ZPRÁVY

■ SHANNON, Irsko

Clintonova administrace řekla spojencům NATO, že v případě, že evropské státy se nedohodnou na tvrdší akci v Bosně, budou Spojené státy jednat samy, jak řekl v neděli mluvčí Státního departmentu.

“Nemůžeme dovolit, aby škrcení Sarajeva pokračovalo”, řekl mluvčí Mike McCurry večer před schůzkou v Bruselu rady North Atlantic Council, politického ramene NATO.

“Spojené státy jsou rozhodnuty jednat,” řekl McCurry. “Dáváme přednost multilaterálnímu jednání. Věříme, že nám bude možno jednat v rámci NATO, ale dali jsme jasné najevo, že jsme odhodláni jednat.”

Doposud jedině, na čem se spojenci shodli bylo použití leteckých sil NATO k odvetě, budou-li vojska k udržování míru v Bosně napadena, jako se stalo dvakrát v minulém týdnu.

Koncem minulého týdne se dohodli vůdci Srbů, Bosňanů, Chorvatů a muslimů v Ženevě na rozdělení bývalé Jugoslávské republiky ve tři etnické státy. Žádali o zastavení bojů v Bosně, pokud budou pokračovat ve vypracování detailů rozdělení.

První zprávy z Bosny naznačovaly dramatické utišení v bojích, ale McCurry vyjádřil pochybnosti, že “cease fire” vydrží. Mezitím vypukly nové boje v Chorvatsku blízko strategického mostu v Maslencích.

■ NABATIYH, Libanon

Desetitisíce uprchlíků se začalo v neděli vracet do rozbitých vesnic, když izraelské tanky odtáhly z jižního Libanonu po zastavení bojů, vyjednaném Spojenými státy.

Příměří vešlo v platnost v sobotu, a ukončilo celotýdenní izraelskou bleskovou válku, ve které zahynulo, podle policejní zprávy 140 osob, bylo zraněno nejméně 496, a 500,000 uniklo na sever.

skou bleskovou válku, ve které zahynulo, podle policejní zprávy 140 osob, bylo zraněno nejméně 496, a 500,000 uniklo na sever.

Po celé oblasti byla zkáza závratná. Mnozí se strnule dívali na zničené obchody a domy. Jiní plakali v ruinách a proklínali Israel za útok, partyzány za to, že jej vyprovokovali a libanonskou vládou za to, že je nechránila.

■ LONDÝN, Velká Británie

Ministři Evropské obce se dohodli časně ráno v pondělí na radikální reformě peněžní politiky, aby rozřešili krizi, která ohrožovala dlouhodobé plány na jednotnou evropskou měnu a na dosažení Evropské unie.

Reforma se týká Mechanismu pro evropskou výměnnou sazbu — European Exchange Rate Mechanism (ERM) — založeného před patnácti lety k omezení “divokého” kolísání v sazbách výměny a k dosažení eventuální měnové unie.

Ke krizi došlo kvůli hospodářským nesnázím Německa, do kterých se dostalo po pádu Berlínské zdi.

Podle ERM Německo, se svou silnou markou, působilo jako kotva systému. Měny ostatních jedenácti členských zemí mohly proti marce kolísat pouze v omezené míře. Ale Británie a Itálie dočasně z ERM vystoupily vloni v září, když jejich měny se dostaly pod silný spekulativní nátlak.

V nedávných týdnech podobný nátlak zakusil francouzský frank, španělská peseta, portugalské esku-do a dánská koruna (krone). Kdyby, zvláště Francouzi, byli nuceni vystoupit z ERM, systém by se zhroutil.

Aby tomu zabránili, ministři EC měli 12-úhodinovou schůzi v Bruselu a rozhodli se rozšířit meze kolísání, které byly pouze 2-1/4% oproti německé marce.

Dva francouzští vojáci UN se snaží uhasit oheň v ozbrojeném vozidle pro personál v základně UN v Sarajevu v neděli. Byl to jeden z několika dopravních prostředků zasažených granáty pouze pár hodin po zastavení boje.

Zbaběloství kompromisů

Jaromír Thuma, Praha

MOTTO SOUČASNÉ DOBY:

"Dva kroky vpřed a pak hezky tiše tři kroky zpátky."

Jedním z projevů komunismem pokroucené morálky je mimo jiné i bezzásadovost! Lidově se tomu říká "Kam vítr, tam plášt", nebo také "ohnutá páteř". Není tedy ničím divným, že se po podvodu nazývaném "sametová revoluce" (ač by mnohem výstižnější byl název "Velká listopadová revoluce — důstojná pokračovatelka Velké říjnové revoluce) tolik dříve tvrdě kovaných bolševiků dalo do převlékání kabátů, aby se ruče stali sametovými demokraty.

Jak pak lidé zjistili, že byli dizidenty V. Havla pouze podvedeni a zavedeni, rychle se se stavem smířili. Začali si říkat "Ono to nejde tak rychle přelomit přes koleno; musíme počkat jak se věci dále vyvinou; ono to nějak dopadne; nemá cenu do toho mluvit, oni si stejně nahore udělají co budou chtít," a tak dále. Zkrátka začali ustupovat a dali se na pohodlnou cestu kompromisů. Aniž by si uvědomili, že je to jen projev jejich vlastní zbabělosti, ke které byli lety vychováni. Říká se, že národ má takové vůdce, jaké si zaslouží. V případě zbabělého národa není divu, že má v čele zbabělého vůdce. Náš národ pravdivost této teze prakticky dokazuje.

Lidé našeho národa již zdaleka nejsou těmi bojovníky, jakými bývali jeho předkové. Jsou zlomeni a neschopni odporu proti těm, kteří s nimi manipulují. Dobrovolně ze sebe nechávají dělat otroky vůle mocných. Přivedla je do toho jejich vlastní zbabělost. Není to však jejich vina. Je to jeden z dalších zločinů komunismu. Zvykli si žít v otroctví a bez něho si připadají jak bezhlaví. Je jim jedno, že vládu nomenklaturních bolševiků vystřídala vláda podvodníků a hrabivých mamonářů. Hlavně že jim někdo vládne!

Jen málo občanů si zachovalo nepokroucený charakter. I kdyby se však třeba k smrti umluvili, budou mluvit bezvýsledně. Radit něco těm, kteří ztratili soudnost a schopnost samostatného úsudku, je bezpředmětné. Je to stejně úspěšné, jako házet hráč na zeď a čekat, že se tam uchytí. Ozve-li se někdo proti některému ze současných sametových nešvarů, všichni kolem mu začnou radit "Raději mlčte, stejně to nemá cenu", nebo říkají "Nějak bylo, nějak bude, my to změnit nemůžeme". Jsou postiženi zbabělostí kompromisů. Asi se z toho již nedokáží vymanit. Dostat se z tohoto stavu by asi mohli jen tehdy, vzal-li by někdo bič a zahnal je na rozumnou cestu. Pak by poslechli, stejně jako poslouchali komunisty a nyní poslouchají jejich sametové pokračovatele.

Nemá-li náš národ být v budoucnu jen kolonií poslušných otroků, musí se zvednout a ozvat ti, kteří si ještě zachovali zdravý rozum a pevnou páteř. I když to třeba nepůjde po dobrém. Z těch neviditelných okovů, do kterých je náš národ zatahován, se však musíme dostat. Jinak přestaneme existovat. A to nelze přece připustit!

Odpovědnost...

poslancům písemně potvrdit, což tímto činím, že jejich vystupování, rozhodování a politické i osobní chování, bude posuzováno ještě dlouho potom, co již poslanci nebudou. O jménech některých bude dokonce platit ono latinsky lapidární "nomen-ame". — A naopak o jejich obětech bude hovořeno s úctou. Mezi nimi bude na předním místě JUDr. Josef Bartončík, který byl (za mlčení své strany i veřejnosti, a za součinnost nejvyšší) jako předseda ČSL veřejně politicky i morálně popraven "pár minut" před volbami. Byl to otrlý kousek představitelů nové totality (a ukázka jejich fujtajbl morálky), kteří se báli o své dlouho předtím předurčené postavení, dohodnuté v dobách t.z.v. "disentu" s dobře placenými zahraničními sponsory, a s tehdy vládnoucí mocí, jak se o tom zmiňuje Miroslav Dolejší ve svých materiálech (čekám, kdy fyzicky "nebudé", nebo kdy bude prohlášen za spolupracovníka StB).

Tím se dostáváme ke konkrétním chybám parlamentu, z nichž nejostudnější byly lustrace. Nikoliv jejich podstata, ale tragikomediální středověké autodafé-představení, režirované nechvalně známým rodinným klanem, a to před očima naší i světové veřejnosti. — Takhle se "očista" v kulturním a demokratickém státě neprovádí!!! Přesně takhle však lze docílit opaku. Skutečně temné síly — nejen ty starostrukturální, ale hlavně ty nejnovější — dostaly do svých rukou (mocí chtivě roztrášených) nebezpečnou hračku, s níž už napáchali šňůru zlovolností. Konec tomuto řádění a nebezpečí výbuchu bude učiněn jedině novými volbami, nejlépe mimořádnými. Jako jedno z protilustračních hesel navrhuji: "Bratru věřím víc, než "dokladům" StB", které ostatně byly předem a technicky koncipovány podle potřeb a zásad, jež odhalují (mnou již mnohokrát opakovaná) slova, jež zní: "...Tajné služby obou protistran (KGB, CIA) mají ze vzájemné "spolupráce" připraveny doklady o necti svých odpůrců. Je to zhruba půl na půl národa. Spolehlivý zbytek tvoří mrtví."

Kdyby i při těchto volbách dal národ opět přednost strůjcům "nového nesnesitelná", museli bychom to — sice s nesouhlasem — vzít na vědomí a "čekat na pohromu". Těmito slovy končí vězeňská víze jednoho českého básníka o konci rudé totality. Je dobře, že se nedočkal totality

další, pro změnu řízené ze zahraničí opačného směru, a e opět typu "jaltského".

Proto čekáme, a nikoliv nečinně, "na pohromu".

Cyklus veřejné podpory...

nezákonnosti, budeme ji nadále trpět a pomíjet. A pokud ji budeme promíjet, budeme ji subvencovat. Když ji subvencujeme, tedy ji vyvoláváme. Ted' je to naše chyba.

Nová data Census bureau jsou otřesná, ač nejsou neočekávaná. V jedné desítky let, od r. 1982 do 1992 stoupl počet nezákonně narozených z 15.8% na 24.2%, což je vzrůst o víc než polovinu — největší vzrůst, jaký kdy byl.

Pro srovnání, stupeň nezákonnosti byl asi 3 procenta v r. 1950 a 4 procenta v r. 1960.

Nový vzrůst je nejvyšší mezi africkými Američany (vzestup z 49% na 67%) a Hispánci (z 16% na 27%). Ale je to problém celonárodní. Stupeň nezákonnosti vzrůstal nejrychleji mezi bílými (z 10% na 17%).

Je pozoruhodné, že se to vše stalo, zatímco plodnost se snížila pro všechny rasy. To znamená, že vzrůst nezákonnosti pochází z dobrovolného chování. (Dovede-li žena kontrolovat narození třetího dítěte, dovede obyčejně zabránit početí prvního nebo druhého dítěte).

Je to vzrůst nemanželských porodů, co způsobuje vzrůst počtu osob na veřejné podpoře. Kongresní výzkumná služba hlásí, že 71% nových případů "Pomoci rodinám s programem pro závislé děti" mělo matku, která nebyla nikdy vdaná. (V dřívějších letech se stávala veřejná podpora nutnou kvůli rozvodu, ovdovění, nebo odloučení manželů).

Proč tedy ve své první konferenci volila Clintonova úkolová skupina nezmínit se o ničem z toho v třinácti stránkách materiálu ze shrnutých případů? Byla to jen náhoda.

Bylo to také náhodou, že se skupina nezmínila o Clintonových čtyřech kouzelných slovech během kampaně, "two years and out" (v rozdáváných textech), ačkoliv ten závazek potvrdil Clintonův slib ukončit "welfare as we know it"? Byla to náhoda, že skupina ani nepoužila slov "sanction" nebo "termination" (ukončení), ačkoliv toto jsou slova, která poukazují na tvrdé řešení?

(Eufemismy, které skupina volila: "časově omezený systém přechodné pomoci". Na dotazy doporučili omezení veřejné pomoci na dva roky.)

Ne že by to úkolová skupina nebo Clinton nevěděli, co se děje. Clinton se nedávno setkal s členy skupiny. Jeho příkaz se shodoval s tématem, které ho zvolilo. "Mějte správné ohodnocení," řekl. Když budete mít všechno ostatní správně, a hodnoty nesprávně, pak to nebude fungovat."

Opravdu, v úkolové skupině se vážně diskutuje o otázkách hodnot a chování, z kterých je na prvním místě nezákonné početí. Proč tedy ta váhavost na veřejnosti?

Nemohu to dokázat, ale mohu to uhodnout. Pravda by způsobila pozdvižení mezi liberálními demokraty, kteří by tvrdili, že je to "obviňování obětí". Může demokratický prezident skutečně říci, že dobrovolná změna v reprodukčním chování je hlavním činětelem ve vzrůstu veřejné podpory, a ve většině jiných našich sociálních problémů, a že by mohla být snížena hrozbou, že podpora skončí?

A přece sem nás vedou důkazy. Více dobrovolných nemanželských porodů, více závislosti, víc veřejné podpory, méně rodičovské kontroly, což způsobuje víc zločinů, užívání drog, nezaměstnanosti a bídného vzdělání, které vede k většímu počtu dobrovolně počatých nemanželských dětí, k větší závislosti.

Kruhy, začarované nebo jiné, mohou pouze pokračovat nebo být přetřaty. Způsob, jakým je možno přetnout tento kruh je poselství, že přestaneme subvencovat dobrovolně nezákonné nemanželské děti.

102

G. ROBERT VLACH

Attorney at Law

POVOLENÍ V ILLINOIS, MICHIGAN, NEBRASKA

6922 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon (708) 795-4400

VEŠKERÉ PRÁVNICKÉ SLUŽBY — VČETNĚ:

- Real Estate — nemovitosti — zastupování při prodeji a nákupu
- poslední vůle • pozůstalosti • závěťneciv
- osobní zranění • automobilové nehody
- zranění v práci • obchodních prostorech • workers compensation
- rozvody • vymáhání nároku na podporu a vymáhání výživného na děti
- dopravní přestupky včetně — drunk driving — suspending license
- kriminální obhajoba • misdemeanors and felonies
- příslušnost • immigration • bankrot
- diskriminace v práci • daňová záležitosti — IRS a stát Illinois
- zastupování při vyřizování záležitostí v ČSFR

Jan Černý

Ani se jim nedivím: Zradili nás v roce 1938 v Mnichově, pak nás prodali v Jaltě [1945, posléze zavřeli nad námi oči v srpnu 1968, a ani Malta 1989 jistě nebyla ctnostnější. Byl to spíš počátek nového komplotu, takže odhánění nás od brány "jejich Evropy" je nejen tradiční západní neslušnost, ale i důsledek komplotu supervelmocí (aniž by si ti "lepší Evropané" ve své pyšce uvědomili, že i oni jsou předmětem čachru). — A pokud jde o Evropu: V ní jsme se narodili a tam patříme i bez jejich svolení. Evropa je naší vlastní při nejmenším stejně tak, jako Turecka a Řecka. To jen skupinka v úvodu naznačených "charakterů" nás tam — i v důsledku zámořských rad nyní jako kdysi — nechce, ale to není tragédie. Anebo je, avšak nikoliv jen naše.

Proč nás nechtějí? Určitě nejsou útlocitní jako normální chybující člověk, který když druhému ublíží, netouží se s ním setkávat, nebo jej mít na očích, natožpak ho odškodnit anebo se mu dokonce omluvit (toho bohdá nebude, aby Západák byl ke Středo- nebo Východoevropanovi slušný!!!). Nejsme pro ně partnery. Jsme zboží "dotýkané" Východem, byť výhradně jejich "zásluhou", a momentálně jim vadíme proto, že máme u nás relativně stále ještě otročké mzdy, nemohou cenově konkurovat našim výrobkům, které jsou i v kvalitě namnoze lepší, zvláště u potravin (viz naše jogurty a jejich podjogurty atd.). O kvalitní a laciné oceli ani nemluví. Při znúnce na to téma zařinčí proti nám zbraněmi celního, celohospodářského i politického charakteru (rovný "charakter" tam snad mají akorát ta embargo). — Takže na dané téma by skoro nebylo o čem hovořit, kdyby záležitost bránění vstupu do jejich vyčerpaného ráje (kde si před námi hrají na bonvivány s americkým přízvukem) neměla dalekosáhlejší záměr, o němž jsem se krátce zmínil v úvodu.

Abych pravdu řekl, nejméně výtek mám proti Německu, které při klidném uvažování nabývá vlastněji tváře. Změna spočívá v uvědomění si, že Německo není Hitler, okupace a koncentráky, a že Českomoravsko není Gottwald, odsun a koncentráky, a že Němci byli stejně tak ochromeni svými gaunery a dobou, jako my našimi gaunery a dobou. Dobou zde rozumím rafinovaný tlak zvenčí, který v tomto století vždy nejprve podporoval zlo, aby vydělal a sám zůstal v bezpečí. Když se vidina bezpečí neuskutečnila, jsa nakopnut dostal opožděně odvahu k odvetnému činu. Na morálně omylném maléru se — přes vysokou daň na lidských obětech — nakapsoval a navíc získal jak tvář, tak nadvládu, což se stalo v Jaltě a opakovaně zřejmě na Maltě nebo na Islandě, na místě nezáleží. Důležité je, že staří parcelanti světa se nerozešli! Nakapsovanější zoufale podporuje krachujícího, a hra pokračuje v nových kulisách, ale tentokrát má v sobě zárodek brzkého konce. Skutečného konce, ne naordinovaného "jakoby".

Svého času jsem napsal a publikoval článek "Konfederace obtížných států". Těmi obtížnými jsme my a postbolševičtí sousedé. Moje představa je tato: 300 či 400 milionový, volně a demokraticky spojený celek, může být konečnou odpovědí na západní neslušnosti a může ukončit čachrování s našimi národy. I kdyby nás Rusové, nyní nužní přátelé nakapsované supervelmocí, chtěli pozřít, a třeba i asimilovat nebo přestěhovat (Stalin to dokázal s několika národy), což je dnes eventualita

značně přehnaná, pak i v takové situaci by tam byla jiskra naděje, že ve slovanském celku si udržíme patřičné místo díky duchu, charakteru i umu, trpělivosti a zkušenostem ze stalinského koncentráku. — Zatímco kdyby si z nás Západ udělal opět zboží, sluhu či onuci, nebo lágr laciných pracovních sil a bordel, bylo by to pro národ nebezpečnější, než obnovený východní blok (nyní nikoliv blok míru, nýbrž perspektivy a prosperity).

Jediné reálné nebezpečí vidím v jeho ovlivňování známým pupkem světa ve zlatém brlohu. Budme na chvíli legračně otevření: Čeští přísluhovači mezinárodní lobby by v novém prostředí hráli důstojnější a vlivnější roli než na Západě, kde těmito typy mohou přehrazovat své národní veletoky. Na východě se lobby teprve tvoří a naši by tam byli — zni to strašně! — potřebnější, váženější i mocnější. Doufám, že by si i v cizím chomoutu vzpomněli, že jsou Čechy, Moravany nebo Slováky. (Na takové téma by se však nemělo ani žertovat.)

Když už se probíráme v neevropské popelnici neradostných eventualit, není zanedbatelný ani fakt, že pro nás sice staronový, ale rozšířený, prostor není ještě zcela zamořen odpady, coby průvodními produkty náboženství peněz, hmoty a těla, jak to známe už i u nás. Ale i kdyby, produkty tam nejsou v takovém stupni rozkladu, jakého dosahují v zemi svého vzniku. Kdyby však i to (panebože, níže již nelze jít), nebudou alespoň zaznívat z mluvidel, jsoucích jakoby v rekonvalescenci po přejetí hlavy parním válcem.

Zpoza drátů nového oplocení budeme se zadostiučiněním pozorovat běh světa, kde v posledním jednání tohoto století — jež začalo budeme diváckými svědky zániku jaltských protagonistů, kteří se do poslední chvíle zoufale snaží navázat zpřetrhané ovládací nitky. V epilogu budou účinkovat porobené a normální národy, které se sice nestanou pupkem světa, ale nebudou ani trhem na otroky, odpadní žumpou či budou pro psy. — Samočisticí moc svobodně tekoucích bystřin mezi státy a státečky bude obnovena. Z éry smrdutých gigacelků nezbude v průvanu času nic, než modřiny v nás a řádky v učebnicích dějepisu.

Prozatím však teprve začíná léto 1993 a jsme svědky, jak na počátku třetího dějství se český premiér ve Švýcarsku rozhořčuje nad počínáním Západu v oblasti hospodářských styků. Jsem přesvědčen, že své rozhořčení do jisté míry předstírá, anebo dobře neporozuměl svému funkčnímu závazku, ani zásvětnému aktu, ba ani příčinám svých odměn a ocenění. Jeho nadkolega má těchto honerů daleko více (za méně práce), a je v tom směru zřejmě poučenější. Premiér je, ač nerad musím to přiznat, charakternější. Rozdíl mezi oběma je hlavně ve funkčním formátu či zařazení: Premiér je evropský (s americkými metodami), nadkolega je světový (říznutý evropskou manýrou). Oba však slouží jedné firmě a jedné věci, o níž jsou přesvědčeni, že zvítězí. My naopak víme, že prohraje.

Kdyby lidská společnost věděla, jak málo by stačilo k vyjasnění, nastala by změna ještě dnes. Stačilo by — moderněji než v pohádce "Královny zlaté šaty" — v televizi vyhlásit éru pojmenování a říct, že "král je nahý". — Ono totiž maklování s horou bezcenných titulárních papírů, spoluprací s teroristickými službami a vyhrožováním atomovými náložemi, je situačně sice podobné jako v té pohádce, ale je i dvousečné: Makléři by se o ostří okamžiku — akce či neakce — také velmi neradi pořezali. Natolik je známe...

Po Janu Křtiteli přišel Kristus, kterého sice popravili, ale zanechal nám v povědomí nadějnou pravdu o Božích mlýnech. V jejich provozu jsme i my hodně ztratili pro nedodržování Příkázání. Ale teď jsou konečně na řadě i rafinovaní "přemožitelé" Božích mlýnů. — Uvidíme...

CENY DO EVROPY: Sept. od \$749.00

- PRAHA - July, Aug. \$869.00
- VÍDEŇ \$769.00
- FRANKFURT - July ..\$398.00, Aug. \$599.00
- MNICHOV \$749.00
- ŘÍM \$789.00
- PAŘÍŽ \$599.00
- LONDÝN \$689.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$789.00

Loďní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

Oznámení úmrtí

Se smutkem v srdci oznamujeme svým přátelům
a známým, že nám zemřela naše drahá maminka, tchyně,
babička a prababička, paní

ALBÍNA ZAHÁLKA

roz. Češková, manželka po zemř. Joseph Zahálka
obydlí Brookfield

Zemřela v sobotu 31. července 93 v 6:30 večer ve věku 92 roků.

Narozena byla v Čechách a v USA žila mnoho roků.
Pohřeb drahé zesnulé se bude konat ve středu 4. srpna 1993 v 11 hod. dop.
z pohřebního ústavu Švec a synové, 6227 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill.
a odtud na hřbitov Woodlawn do
rodinné krypty.

Zanechává zde:

Libby (Robert) Haggard, dcera
Miles (Dorothy) Zahalka, syn
Mike (Jeanene) Simundzas, Patricia Zahálka,
Ronald (Tina) Zahalka, Lynn (Joseph) Mercurio, vnoučata
Michael, Alexander, Austin a Matthew, pravnoučata
a ostatní přátelé zde i v Čechách

Další informace Švec a synové: 708-484-2050 nebo 312-242-2027

Fejeton o Miroslavu Dolejším

Ataman

Přišel a hmotností ho bylo o něco méně, než kdykoliv předtím. Rozměrností svého osudu se však do pokojového prostoru nevešel, jako ostatně nikdy předtím — i když nyní byl již zkrácen "o hlavu a čest". Porovnávám "hlavu a čest" příčinlivých aktérů jeho veřejné popravy a výsledek je až komický, ale smát se nemohu.

V případě Miroslava Dolejšiho, který v osamoceném šermu na život a na smrt (i za ty druhé) kdysi couvl o taktický (a zdánlivý) centimetr, aby zachránil co ještě zachránit šlo, se v osvědčené režii (ale s rafinovanou inovací) konalo předčasné čepobití, které by normálně "zabilo i slona". Děk 19 letům bolševického týrání a lámání je Miroslav Dolejši na všelicos zvyklý, takže se u něho "sloní" osud prozatím nenaplnil. Co nebylo, může být, protože duše nerada přebývá ve fyzicky podlomeném instrumentu, jímž je u člověka tělo, v daném případě ohryzané až na kost hlodavci, kteří si na "svě čistotě" založili honorární i jinou existenci.

U Miroslava Dolejšiho se tragicky "zapomnělo" na morální (a vlastně i právní) zásadu přípustnosti úměrné sebeobrany v boji s násilím, a na právní (i morální) neplatnost či neúčinnost aktů vzešlých pod tlakem vůbec, zvláště pod tlakem činnosti sboru násilníků proti kriminálnému spoutanému, zcela nevinnému člověku.

Přeložte si to jak chcete, spočítejte si to na americkém počítači nebo ruském ščotu, budete-li objektivní, vyjde vám v každém případě výsledek: Nespravedlivá ohavnost! Když si k tomu připočtete úšklebek partají vychovaných soudruhů, nyní vladařsky "čistých" lustrátorů, tíha zmíněného výsledku se vás pokusí zavalit. Oni si žili, a tyli, zatímco Dolejšimu (bez dolarové posily a publicity), jejich režim sadisticky pomalu a na pokračování utahoval strunu kolem krku.

Pokud jde o postoje zástupců dřívějších kolegů Dolejšiho (v tom je ta rafinovaná inovace), měli bychom si ty postoje z očí do očí (třeba při zhasnutém světle, bez magnetofonů a redaktorů) znovu vyříkat na půdě Konfederace politických vězňů. Ztotožníme-li se definitivně s postoji shora naznačené vrstvy, známé odpuštěním všech rudých i jiných zločinů, pak nerozumíme odporné jednoduchosti drtícího mechanismu dneška. Ukáže-li někdo prstem, rozdrťí i nás. Pokud ho nepředejde smrt.

KAROLINA SVĚTLÁ

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

Ostatně nedotkla se metamorfosa ta Boleslava nikterakz nepříjemně, naopak, zalahodila jeho krasocitu, a on za to zalahodil bratrance, chvále jeho dobrý vkus, což tento patrně rád vyslyšel a přijímal. Ale vše, co Boleslav pronášel, roztržité a kvapně ze sebe vypravil, dosud až do hlubin duše rozzechvěn oním záhadným zjevem s balkonu. potlačuje s největším jen přemáháním otázku, neustále na rty se mu deroucí, kdo že by ona dáma byla?

„Nedovolíš mi, abych se poněkud oprášil, než mě s novou sestřenicí mou seznámíš?“ zastavil se Boleslav na chodbě, vída, že kyne bratranec lokaji, aby před ním otevřel dveře k jídelně, kdež se domníval se srdcem mocně tlukoucím, že mešká jeho neznámá dosud u domácí paní návštěvou, neb ji neviděl odcházeti, ačkoli při každém šustu sebou nepokojně trhl, ohlížeje se na všechny strany, aby mu tentokrát tak tajemně jako na můstku neproklouzla.

„Jak jsi se stal obřadným,“ vyčítal mu Vladimír. „Myslíš jsem, že se vrátíš z cest ještě nezávislejšími ve svých náhledech a způsobech, než bývals před odjezdem svým, že zůstane pedantičnost a šosáctví nadále jen privilejem tvého ctihodného bratrance Vladimíra, a hle, tvoje první myšlenka při prahu domova náleží euketě.“

„Vím, že by mi tvoje choť prominula moje cestovně nedbalky, přesvědčena o nezpůsobilosti, již spěchám jí vstříc,“ namítal Boleslav zmateně, „avšak společnost kolem ní by mohla býti méně shovívavou.“

„Zůstavil jsem svou choť samotnou, vrátiv se s ní asi před čtvrt hodinou od hostiny, kterouž dával zdejší purkmistr na počest svého dvacetiletého panování, a jest zajisté dosud sama, neb všechny vynikající naše dámy byvše s námi zároveň na hostině, se rozjely domů, aniž by ji byla některá z nich doprovodila, aby večer u ní ztrávil.“

A Vladimír znova se zachytiv ramena svého bratrance, vešel s ním konečně do jídelny, nepřipomínající Boleslavovi již v ničem jizbu, kdež byl strýc s patriarchální důstojností při obědech a večerích u velkého ořechového stolu, tak důkladného jako ostatní z téhož dřeva zhotovený a zde rozestavený nábytek, předsedal, maje po boku kvetoucí dítky, jichž se měli bratrance státi služebníky a pomocníky a na jichž místa byli tak neočekávaně sami zasedli.

XVI

„Posud na balkoně, Leonilo?“ zvolal Vladimír, vída jídelnu, skvějící se v lesku vybraného přepychu, prázdnou. „Ještě jsi se nenabažila té temné zahrady u nohou tvých? Měl bych se na tebe hněvati, že chceš nermomocí nastydnouti, a hle, jak jsem velkomyslným! Vedu ti místo toho soudruha, jemuž nebude se večer zrovna jako tobě s balkonu chtít, jenž bude tak horlivě jako ty tam na nebi hvězdy počítati.“ —

Na slova ta zašustila vlečka hedvábná, a mezi dveřmi balkonu objevila se dáma, již nazval Vladimír Leonilou a k ní zahovořil jako k choři své. Nebylo již pochyby: byla to ona rusalka s můstku pod vrbami.

Ledová ruka se mu položila při poznání tom na srdce; několik okamžiků neviděl, neslyšel, co kolem něho se děje, a všechna barva ustoupila mu s tváře, když před ní mechanicky se poklonil, shledávaje se s ní co s manželkou bratrance, ba bratrovou.

Ano, byla to přece jen ona, ale jak se byla změnila! Tenkrát byla poeticky spanilá, dnes plna nádherné krásy, silnější, vyšší, vznešenější, než ji v myslí choval. Náležela spíše do pohádkových krajů, z nichž se vracel, než pod střízlivé podnebí jeho otčiny. Byla by zajisté přezářila všechny sultánky s očima gazelíma, všechny dcerky nabobů s kadeřemi jako noc temnými, v nichž se típyjí záplava diamantová, jimiž jej byl Vladimír právě pošádčil. Dosud byla v slav-

nostní toaletě, v níž byla při hostině okouzlena všechny pány a závisť naplnila všechny dámy: ve dlouhých podle nejnovější módy šatech z atlasu plavé pudy, na němž byl bohatý perský vzor skvělými hedvábnými a zlatými nitěmi vyšit. Řada velkých jako hrách smaragdů leskla se mezi krajkami zlatem protkanými na krku jejím, a mezi vlasy v celé délce rozpoutanými skvěl se podobný skvost, proplétaje se jimi, aby se příliš hojně přes ramena nerozproudily a jí nepřekážely.

Volným hrdým krokem kráčela hostu vstříc, jako by mu chtěla dáti najevo, že si to hodlá dobře rozmysliti, než jej přijme za soudruha večerního snění svého tam na balkoně.

Než setkavši se s ním pod lustrem, jeho tvář jasností téměř denní ozařující, stanula několik sekund mlčky a přemítavě před ním, jako by myšlenky svoje sbírala, načež pousmávši se, otázala se ho oním hlasem, jehož ozvěna nebyla přestala v srdci se mu zachvívat.

„Kterak se vyplnilo přání, jež jsem vám dala na cestu? Musím to nevyhnutelně věděti, než, jak mi kázáno, za společníka vás přijmu.“

„Budiž mně milostivě dovoleno s odpovědí poněkud posečkati,“ zajíkal se Boleslav, skláněje se pln zmatku k ruce její, již mu při slovech těch podávala, štašen a přece nespokojen, že se k němu tak zcela bez ostychu a okolků zná.

„Jaký to divný pozdrav?“ žasl Vladimír, přeměřiv je dlouhým, ale nikoli již jasným pohledem.

Chtěl Boleslav odpověděti, že to jest ono zjevení, na něž se ve svých dopisech tak dlouho a marně vyptával, avšak vzpomněl si, že se nebyl před Vladimírem oním setkáním pochlubil, obáváje se jeho vtipů. —

Leonila jej odpovědí předešla, pravíc:

„Přivádíš mi ve svém bratrance — neb předpokládám, že jest to on, podle zářivého tvého pohledu — mého pěvce ze starých hradeb městských, téhož, jenž jest příčinou, že jsem se nedostavila na ples tobě ke cti daný, neb tvrdil, že tam nahoře v těch šumných sátech nenaleznu té uchvatné poesie, jako pod starými vrbami na můstku měsíčkem postříbeném, kdež se mnou se sešel, přilákán ozvěnou vlastní písně.“

Plaše zavádil Boleslav zrakem o bratrance, zdali ho přímé přiznání se k onomu nočnímu dobrodružství nedojímá; ale Vladimír odpověděl se smíchem, z něhož poznati se nedalo, je-li upřímný či vynucený:

„Tedy on to jest, ten tajuplný neznámý? Jak jsem měl pak uhodnouti, kdo byl tím pozdním trubadurem, v němž jsi s takovou jistotou předpokládala jakéhosi umělce, po němž přece v Orlovicích tehdy nebylo ani stopy! Jak připadnouti na Boleslava, že on to byl, jenž připravil onen ples o největší jeho ozdobu? — Ale jest to hříchem,“ náhle hovor přerušiv, k Boleslavovi se obrátil, „že tě necháváme unaveného, žízňového, hladového státi, vyčerpávajíc tvou trpělivost zvědavostí svou. Rychle, podej Leonile rámě a doved' ji ke stolu. Dnes nám nebudeš nic vypravovati, dnes ti bude dopřáno si pohovět a mezi námi zvyknouti,“ dodal, vykazuje mu místo na levici Leonilině u tabule, kterou byli sluhové v několika okamžicích pokryli a hojně obsadili, zasedaje zároveň proti nim; „ale zítra již počneš a vyplníš mezery dopisů svých. Přejeme si dopodrobna znáti všechny dojmy tvé cesty.“

„Souhlasím,“ svědčil mu Boleslav, jsa mu velice za usnesení to povděčen, neb ona studená ruka mu více a více srdce stiskala, zatajujíc v něm chvílemi až i dech. „Jsem cestou uchvácen a shledáním se s domovem velice pohnut, jak sami asi pozorujete; zajisté bych nenalezl oněch barev, jimiž bych si přál na obraznost posluchačů tak zajímavých a milých působiti. Stal bych se ve svém líčení, nechť je býti fádním a prosaickým, snad paradoxním, ba dokonce i tendenčním.“

Leonila rychle odmítla mísu, kterouž jí sloužící podával, pohlédnuvši zbystra na svého souseda.

„A proč právě tendenčnosti především se obáváte?“ napjatě se ho tázala.

„Poněvadž jsem vášnivým přítelem volnosti slova a náhledu,“ děl překvapen náhlostí, již se výroku toho uchopila, a důležitostí, již mu patrně přikládala, „a žádostiv, aby zůstala všude neobmezena jakýmkoli směrem, třeba to byl jen náš špatný rozmar nebo nepřiznivá nálada.“

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

„Již netřeba, abyste mi objasnil, na jaké stanovisko na cestách svých jste dospěl," pravila mu s oním ostrým kolem úst výrazem, jež si byl tak dobře zapamatoval. S rostoucí napjatostí na ni pohlížel.

„Vy jste sťásl mladistvou blouznivost a rozhodl se pohodlně, snad i poněkud přesyten tím, co jste viděl, seznal a užil — pro naši moderní bezesměrnost," tvrdila určitě a káravě.

„Jest mi opakovati, co jsem dříve pronesl," bránil se rozpačitě. „Krása ještě méně než co jiného snáší šablony z denních potřeb utkané a podle nich přistřižené."

„Vám tane při názvu směr patrně umíněnost, krátkozrakost, obmezenost leckterého školometra na myslí," neústupně mu vyčítala; „u mne však jest směr jádro věci, tepnou, kteráž ústrojím každého uměleckého díla žene proud života."

„To zní jako Goethovo: Každá básně jest básní příležitostí," prohodil Boleslav poněkud citliv, že tak záhy zapomíná na jeho osobnost nad rozjímáním, které se mu zdálo v té chvíli úplně planým.

Vladimír snad uhadl, co v něm se děje, neboť pousmál se spokojeně.

„Dále, dále," vybízel choť i bratrance, zapomínaje, co byl před okamžikem vyslovil, totiž, že dlužno Boleslavovi pro dnes dopřátí oddechu, „nejsem sice pro estetiku právě nejvíce zaujat, ale k počtu Boleslavova příchodu rád dnes vyslechnu jakousi o ní přednášku. Prosím, Leonilo, račiž pokračovati."

I nedala se Leonila skutečně dlouho pobízeti. Podobalo se, že jí na tom záleží co nejrychleji seznati, kterak smýšlí budoucí domácí soudruh její a bude li mezi nimi shoda, Vladimírem s takovou určitostí předvídaná.

„Přiznávám se, že nemohu skutečně nejen vědecké, ale ani umělecké dílo beze směru si představit, tak jako mi nelze představit si člověka bez charakteru. Vždyť i nejjednodušší obrázek z přírody má svůj směr, neb umělec jím něco chce, totiž obeznámiti nás s jejími puvaby, s jejími zvláštnostmi. — V nejjednodušší básničce musí býti vyslovena buď myšlenka nebo názor — nebo cit — které zavdaly příčinu, aby byla psána, a tedy jí dodávají směru. — Každým — i nejprostším činem svým — chceme cosi vykonati; a při duševních pracích měla by býti snaha ta proskribována, práce takové nemají obsahovati než sny a přeludy? Podobá se mi, že ta vaše volná vláda krásy schvaluje jen takové výkony, kde se fantasmii neklade rozumem a skutečností pražádných mezí, kde se horuje do nekonečna, bez ohledu na skutečný svět, kde se jedná vlastně o svět jiný, než jest náš; ale což i v tom není směr? směr, aby to, co těm kterým myslím v životě našem překáží, odstraněno bylo a nahrazeno něčím jiným, směr, vybudovati cosi opačného, v čemž by se stavitel cítil více doma, co by mu bylo milejší, dražší než vše to, co jej obklopuje."

„Jest mi opět za dovolení žádati, abych směl na to vše odpověděti jindy, nestačím dnes unaven a rozechvěn bojovníci všemožnou zbrojí obrněn," znova se omlouval Boleslav naprosto zmaten způsobem Leonilíným. „Tím horoucněji toužím více o vás, moji milí, zvědět, než mi bylo dosud v dopisech pověděno, zejména dychtím slyšeti, kterak se dařilo za nepřítomnosti mé ideálům tvým, Vladimíre, jaké reformy, jaké proměny jsi zařídil ve svých závodech, co jsem byl vzdálen. Nejednou jsem ti vyčítal v ohledu tom mlčení, ale tys nepřestal v dopisech svých přihlížeti jen ke mně, obírat se jen osobou mou."

Teď zas Leonila uvrhla na manžela svého pronikavý pohled, patrně spokojena dotazem Boleslavovým. Snad to bylo jen náhodou, že sklopil právě v okamžiku tom oči, což však Boleslavovi nikterak neušlo. Byl by asi jeho slovům málo pozornosti věnoval, vyvolávaje hovor ten pouze proto, aby se

Leonilně výslechu vymknul, ale teď mu počal mimovolně bystře naslouchati. Vznášelo se cosi jemu nenaznačitelného mezi manžely. Nebyli si, aspoň ne v každém ohledu, tak blízkými, jak by se byl mohl vším právem nadíti. Horšil se na sebe, ale přece poznání prsa mu zahřívalo a uvolňovalo.

„Mám-li býti tak upřímným k tobě, jak jsem býval, tož se ti musím vyznati, že ještě nedošlo k uskutečnění ani jediného z oněch ideálů, jimiž jsem tě tak často mořil," odvětil Vladimír odměřeně. „Ta stará obvyklá skutečnost dosud mne vězní v poutech svých, a to velmi krutých, avšak doufám, že to nejdéle tak trvalo, a že mi bude dopřáno, dospěti ke všem oněm cílům, které přede mnou září tak luznou se vznášivaly, a pro něž jsi mně promíjel moje ostatní náhledy tak prosaické a k zoufání všední."

Ač Boleslav se snažil věnovati největší pozornost slovům Vladimírovým, nedařilo se mu, jak by si byl přál. Nejen pohled, nýbrž i mysl každou chvíli se vymykala jeho vůli zabloudivši k jeho sousedce, jejíž rysy znenáhla nabývaly onoho jako zoufalosti ztrnulého mramorového výrazu, jenž jej byl u ní již na balkoně překvapil, a který nemohl opět k jinému přirovnati než k tomu, jež spatřujeme na tváři soch Niobných.

„Byl bych rád aspoň mzdu dělníků svých zvýšil a čas k práci jim zkrátil," pokračoval Vladimír, „ale moji kolegové, dozvěděvše se o tom nediskretností některého něho účetního, strhli takový povyk, že mi skutečně nebylo možno tak učiniti, nechť-li jsem se s nimi nadobro znepráteleli a svoje zboží si nechati na skladě. Přisahal totiž, že budou výrobky svoje tak lacino prodávati, že zboží moje nebude nikdo chtíti, a že škoda mi způsobená bude za málo neděl obnášeti nejen tisíce, ale statisíce, což i ty, nezasečenče, zajisté pochopíš."

Boleslav kývl ochotně hlavou, načež byl on teď rovněž tak náhlým pronikavým pohledem z očí své krásné sestřence dorknut jako Vladimír na počátku svého hovorů. I on sklopil zrak svůj, nemoha uhodnouti, co se to v onom pohledu zamíhlo: výsměch? opovržení? hněv? trpká nevole?

„Nahlédli moji dělníci," objasňoval Vladimír hlasem poněkud méně jasným, každou chvíli při tom si odkašlávaje, „poradivše se nejen mezi sebou, nýbrž i s několika vynikajícími osobami z ostatních našich kruhů společenských, především však s doktorem Snětivcem, k němuž se zvláštní důvěrou pohlížejí, neboť jim jest stále v jejich záležitostech co nejobětavěji k službám, že nemohu v tom ohledu ničeho pro ně učiniti, a sami doznávali, že kdybych platil větší mzdu než ostatní továrníci, vše ke mně by se hrnulo, a jeden by hleděl druhého na základě klepů a pomluv pak vypíchnouti, čímž by nastala ovšem velká znepravňelost, a oni sami snad přišli u mne následkem pletich proti nim osnovaných, o svůj výdělek a chléb. Ale jak již praveno, doufám, že mi bude konečně dopřáno lepších poměrů nejen ve zdejší krajině, nýbrž pro celou říši docíliti."

„Dychtím dozvědět se, jakým to způsobem a prostředky," prohodil Boleslav tak živě, jak tomu jeho nynější duševní rozpoložení dovolovalo mezi tím, co Leonilina hlava tak znaveně klesla na lenoch jejího křesla, jako by byla ona tím méně dychtívá bývala s prostředky a způsobem tím blíže se seznámiti. Bylo to tím, že snad o tom všem již příliš často slychala? —

„Ačkoli velice jsem se zdráhal, přece jsem byl před dvěma nedělemi volen do říšské rady," odvětil Vladimír, hladě si při tom světlý vous a vyhýbaje se zavaditi zrakem o tvář manželčinu, „a když je věc již jednou neodčinitelna, tož se připravuji na úkol svůj tak, abych platněji a čestněji v něm obstál než můj předchůdce, než veliká většina mých nových a starých kolegů. Pracuji pro komise, do nichž že budu volen, již teď mi oznámeno, promemoria taková, v nichž by se zobrazil nejjasněji a nejdůkladněji stav věci, o nichž jednati se má a mezi nimiž popřáno dělnické orázce velmi vynikajícího místa. Až bude vše náležitě poznáno, prozkoumáno, oceněno, pak se dá na základě dokázané skutečnosti konečně cosi stálého, pevného, utěšeného navrhnouti a vybudovati. Návrhy ty však předložím dříve kruhu několika přátel, členů to panské komory, velice o ně se zajímajících,

Pokračování příští středu

Ombudsman

Když jsem to obludné jméno uslyšel poprvé, myslel jsem si, že jde o legrační zřízení funkce nějakého kmenového, rajónového, po modernu regionového tyрана, šamana, kouzelníka a soudce v jedné osobě, který by měl všechny shody i neshody posuzovat a rozsuzovat, včetně povolování sňatků, s právem první moci. V českém provedení by to byl černý nebo rezatý ohava, a navíc nedotknutelný a nesaditelný, jehož minulost i vzdělání by byly zahaleny do vnitřáckého neprůhledna. — No servus, už máme patrně doživotního, nesaditelného a beztravného dramaturga, máme záračně setrvalou, přepevnou arrogantní vládu (heč, polská se už čtyřikrát položila!!!), máme neporušitelná lidská práva pro zločince (a bezohlednost pro občany), posílili jsme i eventuelní zvůli soudců (to aby mohli libovolně posuzovat ty zločince a jinak občany), a hlavně — už je mi hanba se dále dokola opakovat — hradním zákonem číslo jedna: „Nejsme jako oni", jsme zločinným způsobem a jedním šmahem vyřešili i pozhelnali čtyřicetileté krvavé období rudých ombudsmánů, přesně podle jaltského scénáře, že nakonec „nebude vítězů ani poražených" (byli pouze naši mrtví, ponížení, ožebračení a mrzáci).

No a teď do toho ještě ten novodobý ombudsman (četl jsem to i jako ombucman, což zní napučeně, napapaně a docela hradně). Tak nevím: Vládne v naší chudnoucí zemi šaškovská zvůle stále stejných hradních koloběžkářů (nyní miliardářů), anebo tato země patří ještě lidu Čech a Moravy?! A kde je ten lid, že stále neodpovídá na opilecké utahování si ze sebe?! — Intronisaci králů se rovnal obřad uvádění soudců Ústavního soudu (režiséri si budou muset zavázat jinou garnituru, když ta federální tak brzy zašla). Instalaci ombudsmána si nepředstavuji jinak. Anebo to bude zásvětně tajná spřísaha-necká slavnost v hradním sklepení, koncelebrovaná faktickými, již tři roky vládnoucími, ombudsmány?!!

Ale neumí počítat! S třiceti volebními procenty vládnou, jako by měli sedumdesát procent. A na to zhasnou!

Jan Černý

Heart disease is the number one killer of women according to the American Heart Association. Each year almost 500,000 die from all forms of heart or blood vessel disease. Nearly 250,000 women die from heart attack, and more than 90,000 women die of stroke. By comparison, fewer than 220,000 women die from all forms of cancer. About 41,000 women die each year from breast cancer and about 42,000 from lung cancer.

Jak zdestabilizovat společnost

Stanislava Misařová

Současná KSČM je tou nejdemokratičtější stranou v naší zemi, a není tu jediný skutečný důvod, proč by tato strana měla být zrušena a její představitelé zostouzeni.

Troufám si tvrdit, že předemokratizování této strany využili někteří ve snaze rozbit zevnitř stranu proto, aby zlikvidovali tak potřebou opozici, kterou KSČM bezesporu je. Snaha zlikvidovat opozici touto formou nevyšla a proto nastoupila další vlna propagandistických útoků na KSČM a její představitelky vyjádřená odsouhlasením protikomunistického zákona a ústně vyřčených požadavků KSČM zakázat.

Iničiátoři protikomunistických manévru chtějí takto získat lacino politický kapitál a současně odpoutat pozornost obyvatelstva od problémů, které současná vládní sestava díky své neschopnosti v zemi způsobila a není schopna je řešit.

Zastíracím manévrem proto má být útok na KSČM a její přední představitelky i požadavek zrušení a zákazu strany.

Tento fakt hovoří a dotvrzuje faktickou neschopnost vládní koalice i nepředvídatost nejen nejsilnější vládní strany, ale všech, kteří útoky na KSČM at' již v podobě odhlasování zákona o protikomunistickém odboji, tak i iniciováním myšlenky zrušení tak prospěšné opozice, kterou KSČM byla a je i pro ně samé, propagují.

Pro mnohé vládní politiky tento fakt hovoří o jejich neprofesionální politické úrovni a neschopnosti logického myšlení.

Nesmyslné útoky na představitelky KSČM a stranu nasvědčují reálné nedemokracii, která nemajíc jiné, přesvědčivé argumenty, hledá argumenty nepravdivé, uboze propagandistické — náhradní, které stejně nic nevyřeší.

Proto to zostouzení a "požadavky na zákaz KSČM"!

Toto počínání je vpravdě pštroší politikou, která nevyřeší problémy v zemi a občané současnou tvrdou realitu jistě nepřehlédnou.

Není tajemstvím, že naše hospodářství není řízeno, ale dostalo tak na frak, že je zřízeno a to dokonale! Dříve ti, kteří zboží a služby bezdůvodně předražovali byli nazýváni pravým jménem, zloději, dnes jsou to "naši liberálové"!

Alarmujícím by měl být pro vládní koalici a všechny zodpovědné politiky i občany dlouhodobý a katastrofální úpadek hospodářský i morální!

Zahraněční politika se vyznamenává nezodpovědností, nepředvídatostí i státnickou nemoudrostí, kdy nás pro tento nezodpovědný přístup v budoucnu může ochránit už je PÁNBŮH!

Komunistů, kteří z principu neodhodili své legitimity si nelze nevážit! Neudělali to z žádných bolševicko-mocenských úmyslů, ale jen z principu a s vědomím potřebnosti levicové opozice!!!

Členská základna KSČM se rozhodla pro zachování názvu a není důvod toto nerespektovat. Název KSČM je to jediné co skutečně KSČM zachovala protože stanovy a idea strany se ve své podstatě změnily.

Jsou snad názvy jiných stran mající v názvech demokracii a křesťanství rozhodující pro vedení a prosazování politiky?

Ač jsem hluboce věřící, nejvíce hrůzy mi nahání představitelky stran mající v názvu "křesťanská" pro sveřepost a nadutost v prosazování zla pro jediný cíl — získání moci a majetku.

Jejich skutky nemají nic společného s křesťanstvím, ale nejspíš jsou to zaprodanci samotného D'ábla.

Prohlášení jednoho "zástupce křesťanstva", který v "totalitě" nedostudoval a přímo ze školních lavic přešel na půdu Parlamentu, kde také prohlásil, cituji: "Chudí si musí zvykat na to, že my bohatí jim budeme diktovat zákony!" Tento "křesťan" je mimo jiné jedním z iničiátorů zákona o protikomunistickém odboji a očekává od tohoto zákona i procesy!

Tento uvedený příklad je typickým paradoxem a stojí za zamyšlení.

Prioritním je pro demokracii nejen respektování názvu jakékoliv strany, ale strany jako takové a jejího práva na existenci.

Připomínám, že varujícím by mělo být polistopadové likvidování oponentů, kteří nesouhlasili s prosazováním a nastolením reformy, která nebyla jak je dnes zřejmé tím, co náš národ pozvedne.

Jednotliví oponenti reformy byli sice postupně a úspěšně umlčeni, reforma prosazena přes všechny protesty a nesouhlas, a výsledek — současná realita je drastická!

Všichni ti, kteří se tak bezhlavě do "protikomunistického tažení" vrhli a nechali se ve své naivitě pro toto získat, by si měli položit krom jiného otázku — ZDA — cílené útočení na komunisty, jakožto potřebou opozici a její případná likvidace nezničí v konečné fázi i to, co vytvořili politici typu Masaryka a Beneše???

Za existující komunistické opozice to prozatím možné nebylo, ale bez ní to bude jistě snadné!

Tyto dva články od Stanislavy Misařové otiskujeme z principiálních důvodů, i když se s nimi neztotožňujeme. Případnou odezvu otiskneme!

REDAKCE

Od zákona o protiprávnosti komunistického režimu až k novodobému feudálnímu otrokářství českého národa

Stanislava Misařová, Praha

Úvodem cituji "Vědom si povinnosti svobodně zvoleného parlamentu vyrovnat se s komunistickým režimem, Parlament konstatuje, že KSČ, její vedení i členové jsou odpovědní za způsob vlády v naší zemi v letech 1948-1989, a to zejména za programové ničení tradičních hodnot evropské civilizace, za vědomé porušování lidských práv, a svobod, za morální a hospodářský úpadek provázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, nahrazením fungujícího tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužíváním výchovy, vzdělání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům, bezohledným ničením přírody, a prohlašuje, že ve své další činnosti bude vycházet z tohoto zákona."

Odcitovaný úvod k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu je pouze zlomkem zločinů polistopadových vlád a měl by být rozšířen o skutkovou podstatu: Zločinů vlád zaprodaných cizím mocnostem a vedoucích specifickou skrytou válku proti vlastnímu národu v letech 1989 - doposud.

Zločinům, které nepostihnou jen generace současné, ale i budoucí. Odcitovaný úvod by měl být poprávu rozšířen o přesnou formulaci skutkové podstaty — války vedené polistopadovými vládami a zločinů z ní plynoucích s cílem náš národ zlikvidovat. Války s použitím specifických zbraní: propracovanou zrůdnou psychologií, podvodů a války hospodářsko-politické.

Polistopadoví zaprodanci cizích mocností podvedli národ a zbavili ho vlastní suverenity a občany v zemi svobody.

Období "vlád polistopadových demokratů" nastolilo dobu temna po Bílé hoře a vládu zdegenerovaných starých německých feudálů, dovršilo snahy Hitlera a jeho konečné vítězství v naší zemi.

Občany České republiky čeká role poddaných nevolníků sloužících staré německé šlechtě, církevním hodnostářům — spřízněncům této šlechty a také role novodobých nesvéprávných otroků, sloužících převážně německým, ale i jiným cizáckým zbohatlíkům.

Prosazení protikomunistického zákona má odpoutat pozornost od zločinů současných "demokratů" a vnitřně destabilizovat zemi.

Rozpoutáním strachu z procesů a případné procesy samy ještě více zdemoralizují společnost. Atmosféra strachu a nejistoty i veřejné nemorální hájení "práva" skutečných zločinů byt' spáchaných za totality — toto přispěje ještě k hlubšímu morálnímu propadu společnosti. Je to i cestou, jak se bezesbytku zbavit jakéhokoliv odporu i opozice, včetně levicové sestávající se i z komunistů.

V této atmosféře bude pak snadné dokonale a nenávratně uchopit moc a dokončit započaté dílo — likvidaci národa českého.

Ve spárech upíra

Byla to docela malá zemička. Kupodivu nebyla tak docela chudá, jako to u malých bývá, naopak se často dokázala před okolním světem zaskvět, zvláště pracovitostí a kulturností svého lidu. A jak to již bývá, mnohým okolním zemím byla trnem v oku. Nemohly se smířit s tím, že tento "trpaslík" dokáže mnohem více, než jejich velké země. Proto byla po celá staletí cílem mnohých útoků. Nikdy se však nesklonila, ani když byla brutálně sražena k zemi. Vždy se znovu a znovu dokázala pozvednout. Přišly i chvíle, kdy byla neurvale okupována, ale všechny útrapy dokázal její lid přetrpět a získat si ztracenou svobodu zpět. I když okupující mocnosti si naplánovaly nadvládu na tisíc let, nebo dokonce na věčné časy.

Co nedokázala řada útoků zvenčí, to dokázala zrada z vlastních řad! Ve chvíli, kdy se právě vymanila z jednoho takového područí, ujal se v ní vlády narezlý kejklíř a spolu s ním začal řídit v zemiče tajuplný upír. Kde se vzal, tu se vzal a s vítězoslavným úsměvem začal pilně lid země vysávat. Dokonale a systematicky. Co nedokázali nikdy cizáci, to on zvládl za neuvěřitelně

krátký čas. Jeho upíří úsměv se objevoval všude, kde bylo něco, co mělo nějakou cenu. Země chudla a pomalu zacházela na souchotě. Jen upír a jeho přátelé kynuli zdravím. Byl to smutný obrázek.

Říkávalo se kdysi, že proti upírům chrání česnek, Asi i v tom se mnohé změnilo, neboť na tohoto upíra česnek nezabíral. Naopak, zdálo se, že si v něm libuje. Jakoby to byla nějaká "košér" upíří dieta. Neznáte náhodou vážení čtenáři nějaký jiný prostředek, který by té malé zemičece, soužené a až do morku kostí vysávané, pomohl zahnat upíra, který ji tak smrtelně souží? Víc hlav, víc rozumu! Poradte. Možná tu malou zemičku pomůžete zachránit před smrtelným kolapsem!

Jarda Thuma, Praha

According to the American Heart Association, high blood pressure is particularly prevalent in middle-aged and elderly people, blacks, obese people, heavy drinkers, women who take oral contraceptives, and people with diabetes mellitus, gout or kidney disease. High blood pressure is also more prevalent among men than women.

Jako na dlani

Františka Záhorská

V nejrůznějších státech se dnes vyčleňují Židé, dosud skrytí mezi etnikem, a začínají se chovat jako menšina — se všemi zákonnými právy, která si k tomu účelu předem prosadí. Zároveň vystupují jako občané dvojí nebo několikeré národnosti. Je to už viditelná snaha o převzetí moci nejdříve v Evropě a potom ve světě.

Podíváme-li se na jejich činnost v dějinách, tak jediné Židé bývali finančními poradci a bankéři panovníků. Oni štváří panovníky do válek, aby dosáhli vyššího zisku. A nebylo výjimkou, že bankéř jednoho panovníka dělal zpravodajce pro bankéře jiného panovníka a tak zrazoval národ, který mu poskytl útočiště. Proto byli Židé tak nenáviděni obyčejnými lidmi, kteří tyto skutečnosti pochopitelně znali.

Židé učili už ze zistných důvodů panovníky a šlechtu rozmařilému životu a úchylkám. Čím jim byly tyto loutky víc zavázané, tím více skutečné moci jim připustily. Starý zákon i Talmud nás poučí, že nebylo zvěrstva a úchylky, které by tato rasa neznala a nerozvíjela, včetně masochismu a dětské prostituce. A včetně otrokářství pochopitelně. Když si tehdejší mocné takto pokofili, byli již pro ně zbyteční. Tak vyprovokovali útok proti šlechtě a katolické církvi, která jim stále vzdorovala. Nabídlí několik alternativních náboženství, které se postupně staly světovými, a tím zničili moc katolické církve. Byli iniciátory vražd panovníků — anglického, francouzského, Habsburka v Sarajevu, ruského, atd. Tomu předcházela obrovská propagandistická kampaň proti katolické církvi a proti šlechtě, kde se již ve velkém falšovaly dějiny. Zároveň s tím se prosazovalo zbožštění vědy. Všechny dějinné maléry se házely na krk předem určeným viníkům z řad šlechty a církve. Zato jim dnes zástupci obou těchto tříd slouží v zednářských lóžích — snad tomu říkají čest. Středověk bylo jenom temno, víra byla strachem ještě dětského člověka před zákony přírody. První lidé pocházeli z opic a žili na stromech, atd. Nedávno se v Čechách našly důkazy, že již v neolitu lidé ovládali destilaci a zdaleka to nebyli takoví pitomci jak se nám snažili židovští vědátoři namluvit. Zároveň s tím vším se pracovalo na zničení tisíciletých hodnot, které dělají člověka člověkem. Stručně řečeno, pracovalo se vědecky na zevzvěřštění člověka.

K posílení své světovlády zburcovali Židé lůzu, vždycky ji navnadili příslibem hmotných hodnot, a uskutečňovali jednu revoluci za druhou. Slibovali svedeným lidem lepší život než v monarchiích a krveproléváním posilovali svoji moc. Zároveň učili lidi ve velkém kosmpolitismu nebo internacionalismu. Poučili se z dějin, kdy byli nenáviděni, a pracovali vskrytu. Nenávist si za ně odnesli fašisté, nacisté, komunisté — i když jenom plnili dané úkoly. Když fanatickým sionistům ani jedna revoluce nepomohla k převzetí světovlády, zkusili to válkami. Ani to jim nevyšlo.

Dnes posílají čeští Židé své mladé na roční stáže do USA a Anglie. Učí se tam; terorismu, provokacím. Vracejí se jako vycvičení bojovníci a vyvolávají výtržnosti v Evropě. Jejich poznávacím znamením jsou naušnice s šestícpou hvězdou. Chodívají do diskoték a mezi mládež a vyvolávají rasové výtržnosti — záda jim vždycky kryjí anarchisté — studenti, děti z bohatých rodinných klanů.

Dnes zvolili sionisté obrácený postup. Vybudovali jednotný bankovní systém a několik mezinárodních superbyrokratických samozvaných organizací, které arogantně zasahují do práv národů. Systematicky rozbíjejí jeden stát za druhým, vyvolávají bídu, ekologické katastrofy a rasové i národnostní vzájemné vyražďování. Počítají s tím, že potom lidstvo přijme bez odporu jejich světovládu, až pozná, jak neschopné byly vlády gojímů. A zase zamlčí, jako v případech pádu monarchií, že ve skutečnosti vládli oni. Ale už dnes se tyto jejich bláznivé plány zase hroutí. Národy se probouzejí, narůstá protiindustriální odpor.

A tak si připomeňme jejich ideologa Marxe, který v závěru Stati k židovské otázce napsal o svých soukmenovcích. "Znič čachr, zničš Žida." Jejich absolutní moc se upevnila jenom tím, že lidé převzali čachr jako symbol úspěchu. Tím se jim podařilo ujařmit lidstvo, protože v čachru nemají konkurenci. Chce to jenom trochu syntézy — a máme je jako na dlani.

Pod drogou panovačné "demokracie"

Jan Černý

Jako všechno, co se nechce, se nevyvede. Stejně tak, když chceme zabít mnoho much jednou ranou, akce zpravidla vyční marně a mouchy (zvláště ty rudé) mají naopak o zábavu postaráno. To plně platí i o novém zákonu, původně navrhovaném jako zákon o třetím odboji. "Jaký odboj?!", vyjekl tehdy žárlivě, kolaborující pan Nikdo, posléze pan Někdo, a tím veškeré naděje na slušné vypořádání "éry neslušnosti" skončily. Nyní se tedy nechtěně narodil "Zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu", kam se jako "obět" vejde kdekdo, i pan Nikdo-Někdo, přestože v době protiprávnosti režimu (a s jeho kádrovým souhlasem) čerpal své rozumy v zahraničí, ale současně možná byl — z důvodu své neadekvátní kariéry — i jakoby v odporu proti komunismu. Zákonem se splnilo jeho ironické proroctví, že druhý den po odhlasování takového zákona, budeme mít milióny "odPorářů" (včetně Něho).

Politickým vězňům z let padesátých z toho jistě není do smíchu, a musí jim být i proti mysli, že o hodnotě a záslužnosti jejich boje svým slovem a hlasem rozhodovala kupříkladu i "dívka na vdávání, která nemyslí jen nakadeřenou hlavou..." (ale zato vladařsky ráčkuje). — Trvalo ještě nějakých deset let, než se ta děva-poslankyně narodila, a než se političtí vrátili (nebo také nevrátili) ze stalinských kriminálů. Co bylo předtím, si proto nedovede představit (ona ani její přítel), jako my jsme si zase nedovedli představit, že by se někdy mohlo v parlamentu o našem odboji kriticky vyjadřovat tehdy ještě neexistující dítě. — To snad říká o věci vše, a být představitelem Konfederace politických vězňů (ale nebyť eo ipso komusi zavázaný), dal bych ruce pryč od tohoto pokořujícího zákonného paskvilu. Ať si jej dá za klobouk pan Někdo i ta děva, jako památku na kýmsi pomočenou hranici mrtvol a řeku slzi a opravdové, nefilmové krve. Až půjdou tito a podobní ze svých postů, nechť je ta múra pronásleduje životem ve dne v noci, a ať je jim úzko ve společnosti vrahů, mlhavě určených a v podstatě omilostněných nejen v listopadu 89, ale i předmětným deklarativním potratem, jehož slovně silný text je všechno jiné, než zákon o třetím odboji a o jeho kausálních souvislostech. Ten musí teprve přijít, až odejdou všemocní ochránci zločinů.

Stejně facky se současně dočkal i svatý Jan Nepomucký (v mozku a v hubě zpanštělého ústavního činitele to byl jen "obyčejný úředník Johánek", jako by bylo důležité čím byl, a nikoliv co lidskými hodnotami představoval). A samozřejmě ani nehynoucí a celou Evropou uznávané dílo i památka svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, nenašla pochopení v žoldněřských, nečeských duších vyšších představitelů, ježto Jan Hus měl oslavy "méně pompézní", a televizní přenos z Velehradu byl proto "poslední kapkou", kterou si katolická církev dovolila vkápnout do poháru trpělivosti jejich diktátorství, před sledujícími zraky cizích režisérů našich národních osudů. — Místo, aby se naučili konečně vládnout a tím sloužit národu, místo aby dbali na plnění základní povinnosti státu, dohlížet na sociální uspořádání v něm (ve fakticky neexistujícím tržním hospodářství) - posmívají se a ironisují krev a životy položené během historie na oltář vlasti, z něhož svatokrádežnou rukou berou plody oněch posmívaných obětí. Proto se dočkají i té krve a životů. Vždyť k tomu dávají zřetelný podnět.

Co bychom mohli čekat od těch, kteří cynicky zaprodali stát, rozbili co se dalo, konto lidu zatížili dolarovými půjčkami, které českého adresáta ani neuvidí, když ve své drzosti a aroganci se nebojí nejen hněvu lidu, ale ani d'ábla (vždyť jsou jeho dětmi). — Jen za jejich režimu mohlo totiž dojít k uvolnění morálky ve všech směrech až k denním sadistickým vraždám, a když se to sečte, není žádný trest dost velký, aby je postihl za záměrné kazisvětské dílo, jež volá po odvetě ve jménu českého národa, který je ve vlastní zemi přehlížen, podečňován a posmíván. Zviditelněli se tak dokonale, že k vyhlášení rozsudku nad nimi nebude třeba dlouhého důkazního řízení.

Nyní jsme jim ve svém vzteku směšni a z našich prokletí si nic nedělají (naš vztek je vzbouřená ctnost a naše prokletí jsou modlitby za lapení rezatých, ráčkujících lišek, ale také víme, že spravedlnost už zde na Zemi má své přesně pracující Boží mlýny, v nichž nakonec bude drceným jedovatým námelovým zrnům.. přinejmenším "drceně".

Mimo zmíněných zákonem-potratem, se úcty k hrdinství bojujících občanů (a k jejich krušným létům) naše úřady v poslední době zhostily laciným aktem: Pamětním listem městského úřadu a deckou vína, čímž dle nich dostatečně vzdali úctu padlým i přežívajícím bojovníkům (zatímco stavitelé rudého režimu a dolary placení "bojovníci", i vyslovení kolaboranti tehdy i nyní, si rychle přivlastnili — nám kdysi uloupené — majetky a zlato zbylé po rudých vraždách). — Neúcta k naší postkomunistické "vládě zla" bude vyjádřena, jak doufám, volbami. Kdyby ani to ne, odsoudili bychom se sami, a nebudeme se moci vymlouvat, že jsme žili pod drogou této panovačné "demokracie", nad jejíž drzostí — a naší slabostí — žasne celý kulturní svět. Je totiž nad jakékoliv pomyšlení, že všechno ponižování ze strany mocných se děje proto, aby nikým a ničím nebyla "přezářena" falešná a dolary vybudovaná iluze o "charakteru" necharakterů a "boji" nebojovníků.

IT'S NOT WORTH THE WEIGHT.

For better health and fitness, exercise.

American Heart Association

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE. Harlem/-Foster location. Brick, 3 bedrooms, one bath, raised ranch, 2 car garage, new gas furnace, airconditioning & roof. Low \$170's, evenings (708) 867-8114.

PRONAJME SE:

Byt pro 3 až 4 osoby na 1. poschodí. Je třeba osobně vidět a dohodnout se. 2631 S. Ridgeland, Berwyn. Volejte Andy Šimo, (708) 404-6204

K PRONAJMUTÍ

Lyons - garden apt., 1 bedroom, appliances, central air and heat. Private home. Tel. 447-4957.

PŘEKLADY

IJK

Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Mlnařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minarik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Auslin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

HELP WANTED

HLEDÁME HOSTES:
Riverside restaurant, 3422 S. Harlem, Riverside, Ill.

CLEANING LADY - Available Monday and Friday. **HONEST, DEPENDABLE:** Call 749-4967 after 4 P.M.

WOODWORKER

English speaking quality woodworker needed for expanding line or custom products. Finishing skills & ability to work from a drawing are essential. Some experience with electronics and/or music a plus. Pleasant environment, excellent benefits. Apply in Person Monday through Friday between 8:30am-4pm to: PETERSON-ELECTRO MUSICAL 5821 W. 116th ST., ALSIP, IL.

HLEDÁM PRÁCI:

Opatřím starší lidi, uvařím, uklidím, pohřdím děti...Mluvim česky a slovensky. Tel. 708-484-4169.

HLEDÁ PRÁCI

Mladá, slušná žena, hledá jakoukoliv práci. Volejte 708-241-1814.

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Delivery Date Nears For Health Reform Plan

Illinois has almost 12 million people, and 11.2 percent of them, 1,319,737, have no health insurance.

Probably another million are worried about losing their health insurance because they are uncertain about their jobs which provide them health coverage.

Perhaps three million have health insurance but are inadequately covered.

If I were to ask those of you who read these lines whether or not you have health insurance, you know the answer.

But if I were to ask how much health insurance you have, you probably could not reply. We are sure that we're covered or not covered, but whether that coverage is \$100,000 or \$300,000 or \$500,000, most people do not know.

But let me ask you a more complicated question: Does your health insurance cover a lung transplant?

Some insurance policies pay for that, others do not. I doubt that one out of a thousand people who hold health insurance can answer that question, yet it could become vital to the health and financial future of your family.

And that is one of many "technical" questions that most of us can't answer about our health insurance coverage.

Hillary Rodham Clinton is not only the President's wife; she has been assigned the huge task of putting together a health care package that the President can submit to Congress.

We know some of the things that it will cover, but many of the important details have yet to be determined. For example, the proposal will include health coverage for all Americans and some cost controls.

We need both.

But many other important issues, such as how much mental health coverage there will be, or will long-term care be included, are not yet firmly decided.

Originally the health care package was to come early in the Clinton Administration, then it got shifted to May, now it is the end of July when the package will be unwrapped, with some people even talking of September or next January.

These may seem like unimportant timing details, but they are not.

First, a sound program is needed as soon as possible so that all Americans are protected.

Second, Congress and the American people

should have the program early enough so that we can examine it carefully. Consumers and taxpayers and health delivery specialists should all have a voice in shaping the final product.

If the President waits until January, the program will not see the floor of either the House or Senate until the summer of 1994 - far too close to the November elections of next year to provide the careful bipartisan look the proposal should receive.

The good news is that Hillary Rodham Clinton and others are looking at the health program carefully. I have been impressed by her in-depth knowledge in the meetings I have attended.

But the good news could turn sour if we wait too long. A nine-month pregnancy on this measure is at best long enough, perhaps too long.

Conceived in January of this year, it is soon time for delivery.

A nine-month pregnancy on the health care plan is, at best, long enough.

Go against the grain. Cut down on salt.

Adding salt to your food could subtract years from your life. Because in some people salt contributes to high blood pressure, a condition that increases your risk of heart disease.

ATTENTION BERWYN
*** POSTAL JOBS ***
Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 233-9079 7am to 10pm 7 days.

Don't flirt with a heart attack! The American Heart Association says to reduce your risk: stop smoking; control high blood pressure; eat a low-saturated fat, low-cholesterol, low-sodium diet; maintain proper weight; and exercise regularly.

Krásně ručně pletené svetry z Československa na prodej. Hezký dárek pro maminku neb babičku pod stromeček. Volejte 749-1891 nebo 749-1898.

Think heart disease only affects the elderly? Think again. Each year about 170,000 Americans under age 65 die of cardiovascular diseases, according to the American Heart Association.

*Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM*

*každou
středu a pátek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jiráč*

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema
First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)

Příběh lásky a nenávisti ke Kristu

Motto:

Pro moje jméno vás budou pronásledovat...

Koncem 17. století se stala Praha jevištěm vzrušující události, která vzbudila pozornost poloviny Evropy a o níž bylo později vydáno mnoho spisků a pojednání. Týká se židovského chlapce Šimona Abelese, kterého vlastní otec zavraždil, protože chtěl přestoupit ke katolické víře.

Krátce potom, co roku 1680 pominul v Praze velký mor, otevřel v jednom z vymřelých domů v Židovském městě dvacetiletý obchodník Lazar Abeles krámek s tzv. „krátkým zbožím“. Těšil se u svých souvěrců dobré pověsti, neboť byl nejstarším synem tehdejšího primátora Židovského města, Mojžíše Abelese. Na podzim 1680 se Lazar oženil s dcerou izraelfity z Polné, která mu přinesla věno několik set kop míšeňských grošů, takže mohl obchod rozšířit a později se stal známým pro svoje kvalitní zboží.

Dne 6. srpna 1682 porodila Abelesova žena chlapečka, jemuž při obřadu dali jméno Šimon.

Když byl otec na cestách, nosila si matka chlapce v kolébkce do krámu, aby mohla obsluhovat zákazníky. Jednoho dne v říjnu 1682 vešli do Abelesova obchodu dva chovanci jezuitské koleje v Klementinu, aby si koupili rukavičky. V krámě byla mladá židovka se svým „Simrlem“, jak Šimona nazývala, ale když se zákazníkům žádání z předložených rukaviček nelíbily, odběhla do skladu pro jiné. Mladíci zůstali s dítětem sami.

Starší, když si všiml dítěte, dostal nápad, který také vzápětí uskutečnil. Svému společníkovi řekl: „Vykonám záslužný skutek, milý bratře v Kristu. Židovské dítě získám církvi samospasitelné a duši jeho, neb zde stojí sklenice vody. Pokřtím tudíž dítě toto a učiním je svatým křestem křesťanem!“ Pak vzal vodu a provedl křest. Mladý židáček byl od té chvíle křesťanem, aniž by to jeho rodiče tušili. Mladý jezuita sdělil tuto příhodu P. Janu Ederovi, který si velmi zakládal na tom, že již mnoho židů získal pro katolickou víru. Proto schválil čin svého mladého chovance a řekl si, že až přijde čas, bude dítě požadovat pro víru.

Uplynulo deset let a malý „Simrle“ vyrostl ve statného hochu, přesto že musel vyrůstat mimo péči své matky. Lazar Abeles se totiž po třiletém manželství nechal rozvést a poslal ji zpět k rodičům do Polné. Zakrátko se oženil podruhé a když mu druhá žena zemřela, oženil se s třetí, se kterou se ale po několika měsících rozvedl. Pak si vzal čtvrtou ženu, která se jmenovala Lea. Za takových okolností lze snadno pochopit, že mladý Šimůnek ke svým macechám necítil žádnou náklonnost. Proto při každé příležitosti trávil čas mimo dům a vyhledával společnost cizích dětí, mezi nimi i křesťanských, které ho s sebou brávaly do katolických kostelů. Tak se stalo, že se Šimon začal o křesťanství zajímat a chtěl se stát katolíkem. Poněvadž profesor P. Eder jej nikdy nepustil natrvalo z očí, určil dva pokřtěné židy Fantu a Kafku, aby tajně připravovali Šimona k veřejnému přijetí mezi křesťany.

Tak se stalo, že když bylo chlapci dvanáct let, často docházel do jezuitské koleje v Klementinu, kde ho P. Eder a P. Ondřej Müntzer v katolické víře vyučovali. Když byl dostatečně připraven, usnesli se jezuité, aby byl Šimon svěcen pokřtěnému Kafkovi, ale tajně, protože si hoch stěžoval,

že pro své návštěvy katechismu musí od otce i macechy snášet veliké příkoří. V září roku 1693 tudíž utekl malý Šimon, jemuž jezuité pro ten účel dali křesťanský oděv, z otcova domu ke Kafkovi, kde se tři dny skrýval. Šimonův otec se ale dozvěděl od křtěného žida Fanty, kde se chlapec schovává a poštíván příbuznými, kteří s hrůzou zjistili Šimonovu náklonnost ke křesťanství, spěchal do Kafkova domu, kde podplatil služku aby si mohl syna odvést. Doma jej trýznil, bil do krve a zavřel do komory, kde jej držel o chlebu a vodě. Zde byl ubohý chlapec po několik týdnů vězněn a každý den mrskáán, protože nechtěl prohlásit, že se nechce stát křesťanem. Za tu dobu se z něj stala kostra potažená kůží. Z pozdějšího výslechu svědků víme, že již tehdy Lazar Abeles prohlásil několikrát, že aby „kluk raději zcepeněl, než by se křesťanem stal“.

Když po novém roce 1694 přijel k Abelesovi příbuzný žid Löbl Kurzhandl z Manětína adozvěděl se o chlapcově úmyslu, navrhl Abelesovi, aby synka raději otrávil, než aby na židovstvo uvalil takovou hanbu. Otec k vraždě svého syna svolil.

Kurzhandl se snažil nejprve přemlouváním a pak násilím hochu přimět, aby se zřekl křesťanství, ale všechno bylo marné. Naopak Šimon v rozčilení prohlásil, že chce raději zemřít, než aby zůstal židem. „Pak zhyneš jako prašivá ovce, neboť z naší rodiny ještě nižádný člen víry otcův svých se neoděklil!“, vykřikl fanatický žid. Od té chvíle byl chlapcův osud zpečetěn. Večer o masopustní neděli 21. února byl Šimon přivlečen do komory za Abelesovým obývacím pokojem, kde na něj otec i Kurzhandl zlobně naléhali, aby zůstal židem. Chlapec to opět odmítl a otec jej ve vzteku udeřil polenem do hlavy. Rozříštil mu lebku a rozbil nos. Nebohý hoch volal: „Můj Kriste Ježíši!“ a klesl v bezvědomí na kufr stojící poblíž. Podle tohoto zvolání poznali oba židé, že Šimon se již pokládá za křesťana. Kurzhandl přiskočil a kleknul chlapci na prsa. Prsty levice mu vrazil do úst, pravicí mu srazil hlavu přes hranu kufru tak prudce, že mu zlomil vaz a tím nastala okamžitá smrt mladého mučedníka.

Vrahové, kteří se již předtím náležitě posilili vínem, řekli ostatním, že Šimon právě zemřel na psotník, a dále se při víně radili, jak odstranit z domu mrtvolu. Domluvili se na tom, že hrobníkům na starém židovském hřbitově dobře zaplatí, aby chlapcovu mrtvolu tajně pochovali, což se také příštího rána stalo. Ale hned téhož rána se rozšířila po okolí zpráva, že Šimon Abeles nezemřel přirozenou smrtí, ale že byl zavražděn vlastním otcem. Jeden ze sousedů, Joel Pass, spěchal ihned ke koncipistovi královských místodržících Konstantinu Frenkingovi z Hosenbergu, aby mu sdělil, že Lazar Abeles zavraždil svého syna, protože chtěl přestoupit ke křesťanství. Úředník to oznámil královským místodržícím, a ti nařídili dne 25. února zatčení Lazara Abelese a obou hrobníků i jejich pomocníka. Staroměstský hejtman hrabě Guttenstein hned následující noci nechal zatčení vykonat. 27. února byla mrtvola vykopána a přenesena na staroměstskou radnici, kde lékaři konstatovali, že hoch nezemřel na psotník, ale následkem zlomení vazů. Jelikož i lékařská fakulta podala

stejně dobrodání, byl zaveden hrdelní proces proti všem zatčeným i proti všem obyvatelům Abelesova domu, kteří byli také vzati do vazby. Tato tragická událost způsobila veliké vzednutí protizhidských nálad, takže se v ulicích Prahy nesměl žid ani ukázat.

Vyšetřující soudce měl obtížnou úlohu, protože všichni obvinění tvrdošíjně zapírali a hlavní obžalovaný Lazar Abeles stále opakoval: „Dábel ať mne v povětrí roztrhá, udeřil-li jsem: kdy hoch!“ Popíral, že by věděl o Šimonově úmyslu stát se křesťanem a drze obviňoval svědky ze lži a vůbec si počínal tak zpupně, že mu několikrát muselo být pohroženo trestem. Poněvadž nevěstovali žádní přími svědci, měl soud tím těžší postavení, jelikož dosud ani netušil, že vraždu vlastně nespáchal Abeles, nýbrž Kurzhandl, který hned po činu odešel zpět do Manětína a jeho jméno nebylo vůbec v procesu uvedeno, protože nikdo z obviněných jeho přítomnost v Praze neprozradil. Po několika dnech se však k soudu dostavilo židovské děvče, které sloužilo u Abelesova vinníka Davida Sturmesce. Tato dívka, Sára Vressová, sdělila, že malý Šimon se chtěl stát křesťanem a že byl za to od svého otce nelidsky týrán a opakovala to i Abelesovi do očí. Ten, když ji uviděl, na okamžik zbledl, ale vzápětí všechny její výpovědi prohlásil za lež. Soudce mu na to odpověděl, že příštího dne bude položen na skřípec a dal ho spoutaného na nohou a na pravé ruce odvést do žaláře.

Strach před útrpným právem a nepochytně i vyčítky svědomí přiměly zločinného otce, že se v noci na 15. března na okně žaláře oběsil. Levou volnou rukou si obtočil femínky svého tefilin kolem krku a tak se pověsil na mříž okna. Jeho sebevražda byla zpočátku tajena, aby to nemělo vliv na výpovědi ostatních obžalovaných a tato opatrnost se skutečně vyplatila. Když totiž Abelesova žena Lea a její služka Hennela uviděly při konfrontaci Sárku Vressovou, lekly se a udělaly některá doznání z nichž se dalo souřit na úkladnou vraždu. Tím vyšla najevo i účast Löbla Kurzhandla, protože Lea se snažila uchránit svého manžela a svalovala veškerou vinu na jeho příbuzného. A když se konečně Lea přiznala, že „proto kluka zabil, poněvadž se chtěl stát křesťanem“, vyšel najevo i motiv vraždy. Nenávist proti Kristu a křesťanům udělala z otce vraha vlastního syna. Tím zjištěním nabyl proces neobyčejného významu a mluvilo se o něm po celé Praze.

Jelikož tím byla vina Lazara Abelese dokázána, vynesl apellační soud dne 16. března rozsudek, aby „mrtvé tělo Lazara Abelesa, jenž se sám oběsil, všem k opovrzení bylo z místa svého uskrvení od kata svrženo, městem na popraviště vlečeno, tam otevřeno a srdce z něho vytrženo, jím mu o hubu tlučeno, pak tělo na čtyři kusy rozpoleno a pak na hranici vrženo a spáleno.“ Tento rozsudek byl za přítomnosti tisíců Pražanů vykonán.

Tím byla násilná smrt židovského chlapce pomstěna, ale vlastní pachatel vraždy byl dosud na svobodě. Jenže i jemu byla spravedlnost v patách a již 22. března byl Löbl Kurzhandl v Manětíně dopaden a doveden do Prahy v železech, kde s ním ihned zavedli přísný výslech. Ale stejně jako Lazar Abeles i Kurzhandl všechna obvinění popíral a výpovědi svědků prohlašoval za pouhé výmysly. Tvrdil, že o masopustní neděli vůbec do Abelesova domu nevkročil a když mu hrozili skřípcem adovedli ho k chlapcově mrtvole, která dosud ležela ve sklepě na radnici, k ničemu se nepřiznal, dokonce si drze stěžoval, že byl protiprávně zatčen. Na to byl odveden do žaláře, kde byl dnem i nocí střežen, aby se nemohl pokusit o sebevraždu. Také při každém dalším výslechu vytvářel thal, ale

Pokračování na str. 12

výpovědi dalších třech obviněných ho dostatečně usvědčily, takže soudní spisy mohly být předány apelačnímu soudu k vynesení rozsudku. Stalo se tak ke konci března, kdy se v Praze konaly velkolepé přípravy ke slavnému pohřbu zavražděného hoča.

Jezuité z Klementina, kteří si přičítali za velkou zásluhu, že byl Šimon pro katolickou víru získán, vymohli u arcibiskupa hraběte Waldsteina povolení, aby malému mučedníkovi mohl být v Týnském kostele uspořádán slavný pohřeb. Dne 30. března přenesl P. Eder se dvěma jinými členy Tovaryšstva Ježíšova mrtvé tělo do kaple sv. Vavřince na radnici, kde bylo v rakvi veřejně vystaveno. Tisíce lidí, mezi nimi i mnoho šlechticů, přicházelo po celý den do kaple a zdobili rakev věnci, ba i zlatými prsteny a hraběnka Sylva Šliková přinesla drahocenné šaty, do kterých pak bylo tělo oblečeno.

Příští den, kdy se měl konat pohřeb, bylo Staroměstské náměstí od časného rána přeplněno, v kapli se pak shromáždili všichni členové kapituly Svatovítské v čele se světicím biskupem, dále pražští faráři, královští místodržící, primátoři a konšelé všech tří měst pražských, přední šlechtici a další významní lidé. Po skončení církevního obřadu byla rakev nesena šestnácti hochy z předních pražských rodin a za doprovodu magistrátních úředníků, soudců, dětí z pražských škol, chovanců všech jezuitských kolejí nesoucích zapálené svíčky, kleriků, farářů a kanovníků, nejvyšších zemských úředníků, veškerých v Praze přítomných kavalírů a šlechticů a nekonečného zástupu pražského obyvatelstva. Židé nesměli podle úředního nařízení ten den opustit své město, aby se předešlo možným vytržnostem.

Lze oprávněně říci, že mimo Židovské město se pohřbu zúčastnila celá Praha a že české hlavní město podobně okázalou pohřební slavnost ještě nikdy nezažilo.

O čtrnáct dní později byl vynesen rozsudek apelačního soudu nad vrahem mladého mučedníka: „Lébl Kurzhandl pro vraždu na Šimonu Abelesovi spáchanou má být ze žaláře na popraviště vlečen, tam jinými k oškliivosti kolem zdola nahoru lámán a k smrti přiveden, pak do kola vpleten a na kůl vyzdvížen.“

Odsouzený se na návod pražských židů odvolal k císaři Leopoldovi, který se o celém soudním jednání nechal informovat svým určeným právníkem. Když ale byla prokázána bezdůvodnost odvolání, císař rozsudek potvrdil a nařídil jeho neprodlené vykonání.

I potom vrah popíral svoji vinu a choval se vzdorně k P. Janu Brandstätterovi z řádu Tovaryšstva Ježíšova, který za ním tři dny docházel do žaláře, aby ho na katolickou víru obrátil. Duchovnímu se konečně přiznal, že chlapce zavraždil na přání Abelese z náboženské zášti, ale o přestoupení na katolickou víru nechtěl ani slyšet. Ráno v sobotu 16. října 1694 k němu do cely přišel kat, aby ho odvedl na popravu. Odsouzenec odmítl občerstvení i pomoc duchovního a naposledy odzpíval svoje žalmy tak vroucně, že tím všichni přítomní byli dojata. Pak přistoupil ke katovi a řekl: „Čiň se mnou, co ti od Boha a od lidí kázáno jest!“ Obrátil se potom k ostatním a požádal: „Vy však,

moji drazí, pamatujte na mne v modlitbách svých!“ Před radnicí byl spoután a hozen na kravskou kůži, na níž ho před zraky přihlížejících odvěkli na popraviště před Horskou branou. Zde se povýšeným hlasem veřejně přiznal k vraždě a zároveň prohlásil, že Šimonova macecha je naprosto nevinná. Potom mu katovi hořomci přivázali roztažené ruce a nohy ke kolíkům zaraženým do země a kat mu začal okovaným železem a vážícím 80 liber lámat nejprve nohy a pak ruce.

Vrah dostal třicet ran a přesto že snášel nejkruťší bolesti, neztratil vědomí. Po každé ráně volal: „Bože Abrahamův, Izákův a Jakubův, dej mi ve více mé zemřít!“ Teprve když mu kat zasadil deset ran i na prsa, obrátil se k přistojícímu otci jezuitovi: „Pátere, kažte katovi, aby ustal!“ Duchovní se k němu naklonil a znovu jej vyzýval, aby přijal křest. Po chvíli přemýšlení se odsouzený zeptal: „Co mi slibuješ křtem? Kněz odpověděl: „U Boha milosrdenství a věčný život, jakož i lehčí smrt!“ „Pak chci pokřtěn býti!“ zvolal vrah, načež kněz vykonal křestní obřad a podle odsouzeného přání jej pokřtil jménem Jan.

Jelikož byl Kurzhandl nyní křesťanem, poručil přítomný rychtář katovi, aby mu zasadil poslední ránu z milosti a víc ho netrápil. Kat tedy naposled

udeřil do krku a odsouzený okamžitě zemřel. Mrtvé tělo bylo vpleteno do kola a vyzdvíženo na kůl, čímž skončila tragédie, která pražské obyvatelstvo přes půl roku udržovala v napětí a nervozitě.

Dne 30. října byla mrtvola sejmuta z kola a s povolením arcibiskupské konsistoře na hřbitově u kostela sv. Pavla na Špitálsku křesťanským způsobem pohřbena do svěcené půdy.

Lea Abelesová a ostatní obvinění byli uznáni nevinými a propuštěni na svobodu.

Události, která zde byla popsána a která tehdy v Praze, v celých Čechách i v celé Evropě způsobila velké vzrušení, byla věnována obsáhlá literatura, neboť nejen v Praze, ale též ve Vídni, Vratislavi, Drážďanech a Lipsku, ale i jiných městech vycházely letáky, většinou doplněné obrázky, které informovaly o tragické události. Roku 1696 byla vydána z rozkazu císaře Leopolda celá kniha, která v latině, češtině a němčině pojednávala o popsané historii a která obsahovala úplná soudní akta. České znění tohoto spisu bylo ještě ve dvacátých letech 18. stol. uveřejňováno v Labouňovu titulárním kalendáři, aby se mezi českým lidem stal co nejznámější.

S použitím dobových pramenů pro Dnešek připravil a zpracoval Rudolf Polovník ●

O reklamě TROCHU JINAK

Z nejrůznějších maličkostí každodenního života je možno poznávat i ty nejobecnější - přímo metafyzické - principy, jimiž je současné dění určováno. Jako názorný příklad nám může posloužit obyčejná televizní reklama. Stačí jen zvolit trochu jiný úhel pohledu. Pak zjistíme, že hlavním cílem tvůrců reklam na ten či onen výrobek je vzbuzovat u diváků asociativní představy jakéhosi klidu, šišťi, jemnosti, hebkosti či neuvěřitelně snadných zázraků. Jsou prostě přesvědčeni (a jako profesionálové jistě ne neprávem), že je to právě tato měkká, líná, rozplzlá vláčnost zpomalených pohybů, doprovázených stejně nepřirozeným vzdychajícím hlasem, která diváky nejvíce přitahuje a vyvolává žádoucí odezvu. Pak již stačí jakýkoliv nesmysl zabalit do zářivého úsměvu všeobímajícího šišťi a úspěch je zaručen. A tak jsme svědky toho, jak si krásky s přihloupným výrazem cosi zpomalně vláčně nanášejí na kůži, nebo jak se na rozzářenou dívčenko sype šišťi v podobě čehosi bílého. Nevím jak u vás, ale u mne výrobci těchto reklam dosáhli pravého opaku než zamýšleli. Vždy vypnu zvuk a dívám se jinam. A pokud bych si rozhodně něco nekoupil - tak právě onen propagovaný výrobek. Příčinou je zřejmě dosud zachovaný podvědomý ochranný odpor ke všemu co vede do jakési rozplzlé neskutečné strnulosti, která se vydává za harmonii. Strnulosti, kterou lze přirovnat k mrtvému rameni řeky. I zde pohyb téměř ustanul. Obrazně by se dalo říci, že část řeky se rozhodla pro klid a tak místo tvrdé kamenité cesty, jež byla jejímu toku nekonečným během určena, se pohodlně rozlila

do hebké náruče bohatých niv blahobytu, do neskutečného zrádného světa zdánlivého klidu a šišťi. Jen už nebyť tou dobrou, poslušnou vlnkou, zurčící stále bez oddechu po divoké cestě plně peřejí.

Kdo se však ocitl, byť jen na chvíli, v blízkosti mrtvého ramene řeky, zná stísněný pocit, jež toto ponuré, páchnoucí místo, plné mrtvolného rozkladu a hniloby vyvolává. Tento neutěšený obraz bývá totiž výslednou skutečností oproti očekávané harmonii.

Rozhlédneme-li se pozorně kolem sebe, zjistíme, že lidstvo jako celek se programově, aniž si uvědomuje, do takového mrtvého ramene přibližuje. Práce na kanálu, jimiž se vody do onoho ramene mají svest, jsou již v závěrečné fázi dokončení. Každodenní zprávy to jen potvrzují...

Nevěřme proto na pohádky, i když je z úst vyvolených chytráků slyšíme dnes a denně. I oni totiž potřebují ke své existenci reklamu. A čím podvodnější a falešnější zboží nabízejí, tím musí být reklama rozsáhlejší.

Dobrá kvalitní věc se nabízí sama, většinou neokázale, v tichosti majestátního přítí, kde ji může objevit pouze bystré oko.

A že každý nemá oči tak bystré? Každodenním cvičením je lze získat, jenom chtít. Pro lidi čistého srdce by to neměl být žádný problém. A ti, kdo jej čistě nemají, ještě stále mohou přistoupit k očistě. Ovšem v páchnoucí špinavé vodě už tuto možnost mít nebudou. Pak jim ani Vizír nepomůže, ale zato oni sami budou zírat. Se stoprocentní zárukou.

Dr. Vít Dokládál ●

DNEŠEK

Redakce: František Kašpárek (šéfredaktor), Miloslav Knor (zástupce šéfredaktora).

Kontaktní adresa: M. Knor, Cornovova 56, 618 00 Brno (tel. 05 - 534484 po 18 hod.)

Vychází prozatím 1x měsíčně. Cena 4.80 Kč. Nevyžádané příspěvky vítáme a v případě žádosti autora poctivě vracíme.

A protože se domníváme, že každý má právo vyslovit a zdůvodnit své názory, otiskujeme i ty materiály, jejichž obsah nemusí vždy vyjadřovat názor redakce.

List je zaregistrován pod zn. R18/91. Každý, kdo bude dále jakýmkoliv způsobem šířit texty zde obsažené, se s okamžitou platností stává naším přítelem, neboť především proto byly napsány.